

Губернатор

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 50

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις — Τὸ κῦρος τῶν ἀγγλικῶν χειροτονιῶν ἐξ ἐπόψεως
ὀρθοδόξου — Νέα ἐπίσημά τε καὶ ἄλλα διδόμενα πρὸς κρίσιν περὶ
τῆς πίστεως τῶν παλαιοκαθολικῶν — Περὶ τοῦ «Γνωθι σαυτὸν»
— Τὰ περὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἔγγραφα — Ἀναγραφὴ ὕμνων
καὶ ἐγκωμίων εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν — Ἐκκλησιαστικὰ χρο-
νικά — Παράρτημα «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς διευθυνοῦ-
σης τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» καὶ τὸ
Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ
τὴν προεδρείαν γενομένη τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰ-
κουμενικοῦ πατριάρχου, σκέψεως μακρᾶς καὶ αὐ-
θις προτεθείσης περὶ τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω δυνα-
τῆς διαρρυθμίσεως καὶ ἐπανεξήσεως τοῦ ἐκκλη-
σιαστικοῦ ἡμῶν φύλλου ἐνεκρίθησαν τὰ πρὸς
τὸν σκοπὸν τοῦτον μᾶλλον συμβάλλοντα μέτρα,
ἅτινα καὶ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς πρώ-
της τοῦ προσεχοῦς νέου ἔτους 1903.

Πρὸς τοῦτοις, ἐπειδὴ μετὰ λύπης ἐγένετο
γνωστὸν ὅτι πολλοὶ τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων κα-
θυστεροῦσι τὰς τε ἐτησίας συνδρομὰς αὐτῶν εἰς
τὴν «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν» καὶ τὰς πρὸς τὸν
παναγιώτατον πρώην Κωνσταντινουπόλεως κκ.
Κωνσταντῖνον ὀφειλομένας, ἀλλ' εἰς τὸ Πατριαρ-
χικὸν Τυπογραφεῖον χάριν τῆς ἐκδόσεως τῆς Κ.
Διαθήκης ὑπ' αὐτοῦ δωρηθείσας ἀρχιερατικὰς
ἐπιχορηγήσεις, διὰ ταῦτα ἐνεκρίθη νὰ χορηγηθῇ
τοῖς καθυστεροῦσι προθεσμίᾳ μέχρι τῆς 31 τοῦ
ἐπιόντος μηνὸς δεκεμβρίου.

Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ τε σεβασμ. ἀρχιε-
ρεῖς καὶ οἱ πανοσιώτατοι ἡγούμενοι τῶν σταυ-
ροπηγιακῶν μονῶν ὅπως μέχρι τῆς ὀρισθείσης
προθεσμίας ἐξοφλήσωσι τὰς καθυστερούσας ὀφει-
λὰς αὐτῶν. Τῆς ἐν λόγῳ προθεσμίας παρερχο-
μένης, πᾶσα καθυστερουμένη συνδρομὴ θέλει
εἰσπραχθῇ διὰ τρόπου, οὗ χρῆσιν ποιοῦνται συ-
νήθως τὰ τε τραπεζιτικὰ καὶ τὰ ἐμπορικὰ κατα-
στήματα. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι, ἐν τῇ φιλομου-
σίᾳ αὐτῶν, θέλουσι σπεύσει πάντες οἱ ὀφείλοντες
εἰς ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλομένων, ὑποδαστάζοντες
οὕτως ὑλικῶς τὸ μόνον ἐν ὅλῳ τῷ κλίματι τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστι-
κὸν φύλλον.

ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ.

Πρὸς τελείωσιν παντὸς μυστηρίου ἀπαι-
τοῦνται προδήλως δύο τινὰ, ἔνθεν μὲν τὸ ἐξωτε-
ρικὸν μέρος, τὸ ἐκ λόγων καὶ πράξεων ἀποτε-
λούμενον, δι' οὗ μεταδίδεται ἡ θεία χάρις τοῖς
μυουμένοις, ἔνθεν δὲ ἡ πρόθεσις τῆς Ἐκκλη-
σίας, ἐν ᾗ τελεῖται τὸ μυστήριον, μεταδιδούσης
καὶ προτιθεμένης νὰ μεταδώσῃ διὰ τῶν ἐξωτε-
ρικῶν τούτων μέσων τὴν ἐπὶ πνεύματι εἰδικὴν
δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ πρῶτος ὅρος

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 515—518.

εἶνε προφανής, στηριζόμενος προδήλως ἐπὶ τῇ Γραφῇ καὶ τῇ παραδόσει, καὶ σύμφωνος ἐν γένει πρὸς τὸν γνωστὸν ὀρισμὸν τῶν μυστηρίων, καθ' ὃν ταῦτα ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ «**φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ**»¹ «τοῦ **ὁρατοῦ καὶ ἀόρατου**»² τοῦ **σημείου** καὶ τῆς **χάριτος**, ἢ ὡς ἄλλως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ σύνδεσις τῆς θείας χάριτος πρὸς τὴν διὰ λόγων καὶ πράξεων περαινομένην ἱερουργίαν. Ἡ δὲ δευτέρα συνθήκη δὲν φέρεται μὲν ἐν ταῖς δογματικαῖς καὶ τοῖς κανονικοῖς δικαίοις, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀναγκαία πρὸς σύστασιν τοῦ μυστηρίου δύναται νὰ πεισθῇ τις ἀναλογιζόμενος ἀπλῶς τὰ ἑξῆς: οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ὁρατὸν μέρος τοῦ μυστηρίου, δὲν εἶνε μαγικόν τι ὄργανον, ἀπλῶς διὰ τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν κινήσεων ἐνεργοῦν καὶ λοιπὸν μηχανικῶς μεταχέουσιν τὴν θείαν χάριν, ἀλλὰ λογικὴ παράστασις καὶ ἐκφρασις ἐπισήμου πράξεως, δι' ἧς ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν κανονικῶν αὐτῆς ὀργάνων τῶν τὴν θείαν ἐξουσίαν περιβεβλημένων μεταδίδωσι καὶ προτίθεται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐπὶ γὰρ γεγνημένην εἰδικὴν τοῦ μυστηρίου χάριν, ὡς εὔ καὶ καλῶς παρατηρεῖ ὁ Arthur Hardan³. Ἀλλὰ

1. Δοσιθ. ὁμολ. Kimmel 450.

2. Τὸ ὁρατὸν τοῦτο μέρος ὅπερ καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι *ὁρατὸν σημεῖον* (*signum visibile, signum sensibile*) καὶ ὁ Τερτυλλιανὸς *res*, οἱ δυτικοὶ ἀπὸ τοῦ **II'** αἰῶνος ὑποδιαίρουσι κατ' Ἀριστοτέλην εἰς *ὕλην* καὶ *μορφήν* (*materia, forma*) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἀβγουστίνου διελόντος εἰς *elementum* καὶ *verbum*, ἅτινα ἡνωμένα ἀποτελοῦσι τὸ ὁρατὸν ρῆμα τὴν ὁρατὴν μορφήν ἢ τὴν τῆς εὐσεβείας. Ἡ διαίρεσις αὕτη ἢ ἄλλως καὶ ἐν ταῖς ἡμετέραις δογματικαῖς καὶ κατηχήσεσι φερομένη εἶνε περιττή, μᾶλλον δὲ ἀσύστατος, ὡς ὀρθῶς παρατήρησεν ὁ παλαιοκαθολικὸς Friedrich (Rev. intern. de theol. 1895 σελ. 25). Περιττὴ μὲν διότι ἦν ἄγνωστος τῇ ἀρχαίᾳ ἀδιαίρετῳ Ἐκκλησίᾳ, χωρὶς ἐλλείπουσα νὰ παραβλάπτῃ τὸ παράπαν τὴν ἐνέργειαν τῶν τῆς χάριτος μέσων· ἀσύστατος δὲ, διότι ὁ μὲν ὅρος *ὕλη* παράγει εἰς τὰς ἀνομήτους τῆς σχολαστικῆς θεολογίας ζητήσεις, τίς ἢ ὕλη τοῦ μυστηρίου ἐκάστου, ἥς ἢ μετάνοια, ὁ γάμος καὶ ἡ ἱερωσύνη φαίνονται παντάπασιν ἐστερημένα· ἡ δὲ *μορφή* ἀνακαλεῖ τὰς ἀριστοτελικὰς δόξας περὶ διαμορφώσεως τῆς ἀψύχου ὕλης ὑπὸ τοῦ ζῶντος καὶ σχῆμα παρεχομένου εἶδους, κατὰ δὲ τὸν λόγον τοῦτον παραμερίζει τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦ μυστηρίου τὴν κατὰ θεῖαν ἐπαγγελίαν μεταδιδόμενην χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν λοιπὸν διαίρεσιν τοῦ μυστηρίου εἰς ὁρατὸν καὶ ἀόρατον μέρος, καλοῦμεν τὸ ὁρατὸν φυσικόν, ἐξωτερικόν, ἢ καὶ τύπον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν οὐσίαν, τὴν δι' αὐτοῦ μεταβιβαζομένην θείαν χάριν, ἢ καὶ πρὸς τὴν πρόθεσιν τὴν προσδιδούσαν αὐτῷ, ὡς θὰ ἴδωμεν, λογικὸν περιεχόμενον.

3. Apostolical Succession in the Church of England σ. 266.

μὴν οἱ λόγοι καὶ αἱ ἄλλαι μυσταγωγικαὶ πράξεις ὡς ἐκφρασις λογικῆς πράξεως καὶ ὡς παράστασις ιδέας ἐμφαίνουσι τὴν **πρόθεσιν** τῆς Ἐκκλησίας, σκοπούσης δι' ὧν τελεῖ ὅπως μεταδώσῃ τὴν μυστηριακὴν χάριν. Ἡ **πρόθεσις** λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας ἦτοι τὸ ζῶν καὶ λογικὸν περιεχόμενον τῶν μυστηριακῶν τύπων, ὁ κατὰ τὸν Δοσιθεὸν «**ἀρμόδιος**» τῷ μυστηρίῳ «**σκοπός**»⁴, κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, εἶνε ὁ ἕτερος οὐσιώδης παράγων τῆς συστάσεως τῶν μυστηρίων. Εἵπομεν ἡ **πρόθεσις** τῆς Ἐκκλησίας οὐχὶ δὲ τοῦ τελούντος ἱερέως, διότι τοῦ τοιοῦτου ἡ πρόθεσις εἶνε ἀναγκαία πρὸς σύστασιν τοῦ μυστηρίου, καθόσον ἐκδηλοῦται ἐξωτερικῶς⁵, δίδαγμα δὲ ὑγιὲς καὶ ἀπροσμάχητον ὑπῆρξεν, ὅτι ὡς ἡ ἠθικὴ ποιότης τοῦ τελούντος οὐδαμῶς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὸ μυστήριον, οὕτω καὶ τὸ οἰονδίποτε θρησκευτικὸν αὐτοῦ φρόνημα οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπ' αὐτὸ ροπὴν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκδηλοῦται ἐξωτερικῶς, ἦτοι ἐφ' ὅσον σοβαρῶς οὐχὶ δὲ πρὸς ἐμπαιγμὸν ἢ πρὸς ἀπλὴν ὑποδειγματικὴν διδασκαλίαν τελεῖ τὸ μυστήριον. Βεβαίως πᾶσα διαστροφή καὶ ἡμαρτημένη ἀντίληψις τοῦ μυστηρίου ἢ τῆς εἰδικῆς αὐτοῦ χάριτος ἐπιδρᾷ κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τὸ μυστήριον, δύναται δὲ καὶ νὰ ἀφανίσῃ τὴν πρόθεσιν τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλουσα τὸ μυστήριον εἰς πᾶν ἄλλο ἢ ὅ,τι διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ φαίνεται ἐπαγγελλόμενον. Καὶ μέχρι τίνος μὲν χωροῦσα ἡ περὶ τὸ μυστήριον πλάνη ἀφανίζει τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, τοῦτο εἶνε ζήτημα, ὅπερ, ἐλλείψει αὐθεντικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάνσεως, δύναται νὰ λύσῃ οἱ θεολόγοι οὕτως ἢ ἄλλως κατὰ τὴν προᾶξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν τάσεις καὶ προϋποθέσεις· ὅτι ὅμως Ἐκκλησία τις εἴτε μὴ σκοποῦσα καθόλου, δι' ὧν τελεῖ, νὰ μεταδώσῃ ὅ,τι ἄλλως διὰ τοῦ μυστηρίου μεταδίδεται, εἴτε διὰ προσθηκῶν καὶ ἀλλοιώσεων παραμορφοῦσα τὴν ἐν χρήσει ἱεροτελεστείαν καὶ τὴν πρόθεσιν ἀφανίζουσα οὐδὲν μυστήριον τελεῖ εἶνε παντὶ που φανερόν⁶. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ζητηθῇ ἡ πρόθεσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθόλου, δι' ὧν εἵπομεν λόγον, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἱεροτελεστικὸν τοῦ μυστηρίου ἢ παραλλάσσῃ, πῶς παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἐν κοινῇ χρήσει, ἢ ἡλλοιωθῇ σκοπίμως ἐν τινι χρόνῳ προσλαβὼν διάφορον τῆς μέχρι

4. Kimmel 454.

5. Πρβλ. ἡμετέραν Συμβολ. σελ. 260 καὶ ἑξ.

6. Πρβλ. Hardan ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 266.

τότε μορφῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρόθεσις ἡ τὸ λογι-
κὸν περιεχόμενον τῷ τύπῳ ἀπονέμουσα εὐρίσκε-
ται διὰ τῆς ἐπισήμου διδασκαλίας τῆς τελούσης
Ἐκκλησίας, εἶνε πρόδηλος ἡ ἀνάγκη τῆς ἀντι-
βολῆς τῶν τελουμένων πρὸς ταύτην καὶ ἡ κατ'
αὐτὴν ἐξήγησις τῆς ἐξωτερικῆς πράξεως. Βε-
βαίως ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία, ἀποδεχομένη καὶ ιου-
δαίους καὶ ἐθνικοὺς ὡς δυναμένους νὰ τελέσω-
σιν ἐν ἀνάγκῃ τὸ βάπτισμα, φαίνεται ἀντικειμένη
εἰς τὴν περὶ προθέσεως διδασκαλίαν ταύτην,
ἐχομένην δὲ ἄγαν τῆς ἐξωτερικῆς πράξεως. Ἀλλ'
ἡ τοιαύτη ἐξάρτησις τῆς θείας χάριτος ἐκ τῶν
λέξεων καὶ πράξεων μόνον τοῦ μυστηρίου εἶνε
διὰ πολλοὺς λόγους ἐπικίνδυνος. Καθόλου εἴ-
πειν φαίνεται ἀπαράδεκτος ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἐξωτε-
ρικῆς πράξεως ὡς τινος ὀργάνου μηχανικῶς διὰ
τοῦ ἤχου τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν κινήσεων ἐνερ-
γοῦντος καὶ τὴν θείαν χάριν διοχετεύοντος, εἰς
ἣν καταντᾷ τις ἀποδεχόμενος ἰουδαίους καὶ
ἐθνικοὺς ὡς δυναμένους ἐγκύρως νὰ βαπτίσω-
σιν. Ἡ ἐξωτερικὴ πράξις εἶνε καὶ ὀφείλει νὰ εἶνε
ἡ ζῶσα ἐκφρασις τῆς πίστεως οὐχὶ μὲν τοῦ τε-
λοῦντος, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ ἐδάφει τῆς
ὁποίας τελεῖται τὸ μυστήριον, ὅπως ἄλλως ὑπο-
δεικνύουσιν ἱκανῶς οἱ ἐπιφανεῖς τῆς ἀρχαιότη-
τος πατέρες καὶ ἡ Ὁμολογία τοῦ Δοσιθέου. Ὁ
μέγας λ. χ. Βασίλειος ἀπεδοκίμασε τὸ βάπτισμα
τῶν Μοντανιστῶν οὐχὶ διότι οὗτοι ἐνόσουν περὶ
τὸν τύπον, βαπτίζοντες εἰς Πατέρα, Υἱὸν, καὶ
ἀντὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸν Μοντανόν, ἢ
τὴν Πρίσκιλλαν, ὡς ἡμαρτημένως ἡρμύνευσάν
τινες τὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου⁷, ἀλλὰ διότι εἰς
Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα βαπτίζοντες
ἐξεδέχοντο τὸν Μοντανόν ὡς Παράκλητον, νο-
σοῦντες περὶ τὴν **πρόθεσιν**, ἥτοι τὴν ὀρθὴν δό-
ξαν τῶν λογίων τῆς ἐπικλήσεως. Ἐὰν, κατὰ τὸν
μέγαν Βασίλειον, τὸ εἶδος τῶν λογίων αὐτὸ ἤρ-
κει πρὸς τὴν τελείωσιν τοῦ μυστηρίου ἢ μάλ-
λον τὴν οἰκονομικὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ, οὐδέ-
να νοῦν θὰ εἶχεν ἡ δικαιολογία αὕτη τῆς ἀθετή-
σεως. Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ μέγας, ἀθετῶν ὁμοίως
τὸ βάπτισμα αὐτῶν, «quia baptismum non fuit
quod in errore positi in sanctae Trinitatis no-
mine perceperunt»⁸, ὑποδεικνύει ὅτι ἀπλῶς ἡ
ἐξωτερικὴ πράξις δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὸ
μυστήριον. Καὶ δὲν προσδιωρίσθη μὲν ὑπὸ τῆς

Ἐκκλησίας ἐπισήμως, ὡς εἵπομεν, μέχρι τίνος
εἶνε ἀνεκτὸς ὁ βαθμὸς τῆς περὶ τὸ μυστήριον
πλάνης ἐν τῇ οἰκονομικῇ ἀποδοχῇ τῶν ξένων
βαπτισμάτων, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἐν
ἀνάγκῃ καὶ ἰουδαῖος καὶ ἐθνικὸς χρώμενος μόνον
τῷ εἶδει τῶν λογίων τελεῖ τὸ βάπτισμα, ἀλλὰ
μόνον μέλος τῆς Ἐκκλησίας «σκοπὸν ἔχον τὸν
ἀρμόδιον τῷ μυστηρίῳ», ὡς παρατηρεῖ ὁ Δοσί-
θεος. «Ἀποτελεῖται δὲ, λέγει ἡ τοῦ Δοσιθέου
Ὁμολογία, (τὸ βάπτισμα) διὰ μόνου τοῦ ἱερέως
καὶ κατ' ἀνάγκην ἀπροφάσιτον καὶ δι' ἑτέρου
ἀνθρώπου πλὴν **ὀρθοδόξου καὶ σκοπὸν ἔχον-
τος τὸν ἀρμόδιον τῷ θεῷ βαπτίσματι**»⁹.
Τὸ αὐτὸ, ἐννοεῖται, ἰσχύει κατ' ἀναλογίαν καὶ διὰ
τὰς ἄλλας χριστιανικὰς κοινότητας, ὧν τὸ βά-
πτισμα ἀναγνωρίζεται κατ' οἰκονομίαν ὑπὸ τῆς
ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ βα-
πτίσματος τῶν ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν, ἧς ἔχεται
ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ πάπα Νικολάου
τοῦ Α' ¹⁰ εἶνε ἀκολουθία τῆς ἐξάρσεως τῆς ἐξω-
τερικῆς πράξεως μονομερῆς ἅμα καὶ τοῦ ὅλου
δογματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ρώμης ἀνατρε-
πτική. Ἀποδεχομένη τῷ ὄντι τὸ τοιοῦτον βάπτι-
σμα ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ὀφείλει κατ' ἀνάγκην
νὰ ἐξαγάγῃ καὶ τὴν ἑτέραν ἀκολουθίαν, διδά-
σκουσα ὅτι πλὴν τῆς ἱερωσύνης τῆς ἀπαιτούσης
ἐπισκοπικὴν διαδοχὴν, καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια
δύνανται νὰ τελεσθῶσιν ἐξ ἴσου εὖ καὶ καλῶς
οὐ μόνον ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν
ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν μὴ χριστιανῶν χρωμένων
τοῖς καθιερωμένοις τύποις. Ἀλλὰ τὸ συμπέρα-
σμα τοῦτο ἀνατρέπον ἄρδην σύνολον τὸ οἰκοδό-
μημα τῆς ρωμαϊκῆς διδασκαλίας οὐδέποτε ἐξή-
γαγεν οὔτε ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία, οὔτε οἱ θεολό-
γοι αὐτῆς ἀρκοῦμενοι νὰ εἰπῶσι μόνον ὅτι οἱ
ὑπὲρ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἀποστατῶν λόγοι
συνηγοροῦσι κατ' ἀρχὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων
μυστηρίων πλὴν τῆς μετανοίας, δι' ἣν ἀπαιτεῖ-
ται ἡ παπικὴ δικαιοδοσία¹¹ (Jurisdiktion). Ἡ
μόνη διέξοδος ὅτι τὸ βάπτισμα εἶνε ἀπολύτως
ἀναγκαῖον εἰς σωτηρίαν, ὡς δὲ τοιοῦτον ἐπιτρέπε-
ται νὰ τελῇται ὑπὸ πάντων¹², εἶνε μὲν εὐλογοφα-

7. Πρὸς Ἀμφιλ. κ. 1).

8. Lib. XLI pist. 67 ad Quiric.

9. Kimmel 454.

10. Respons. ad Consult. Bulg. cap. 15 παρὰ Mans XV σελ. 408.

11. πρὸς. Real Enkyklop. F. Prst. thesl. A. Anfl. 7 σελ. 537.

12. Ρωμ. Κατήχ. II, 2, 23.

νής, ἥκιστα ὅμως ἐπιλύει τὰς θεωρητικὰς τοῦ ζή-
τήματος δυσχερείας. Ἡ δόξα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας ἀποδεχομένης, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ
Δοσιθέου, ὅτι τὸ βάπτισμα δύναται νὰ τελεσθῇ ἐν
ἀνάγκῃ καὶ ὑπὸ κοσμικοῦ ἀλλὰ πάντοτε μέλους
τῆς Ἐκκλησίας, ἡ καὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος
προστίθεμεν κατ' ἀναλογίαν ἡμεῖς, κεῖται ἐν τῷ
μέσῳ τῆς μηχανικῆς ταύτης θεωρίας τῆς Ρώ-
μης καὶ τῆς ἁγαν συντηρητικῆς καὶ πολλαχῶς
διατυπωθείσης δόξης, ὅτι ἡ τελείωσις τῶν μν-
στηρίων ἡρτῆται ἐκ τῆς προσωπικῆς πίστεως
καὶ τῆς ἠθικότητος τοῦ τελούντος ἱερέως. Ὡς
ἐκ περισσοῦ δὲ παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὴν ὀρθό-
δοξον ταύτην διδασκαλίαν συνεπινεύουσι καὶ
ἱκανοὶ τῶν διαμαρτυρουμένων, οἱοὶ ὁ Ebrard¹³, ὁ
Hoefling¹⁴ καὶ ὁ Eduard Steitz¹⁵.

(ἔπεται συνέχεια)

Χρῆστος Ἀνδροῦτσος

ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΑ ΤΕ ΚΑΙ ἈΛΛΑ ΔΙΔΟΜΕΝΑ
ΠΡΟΣ ΚΡΙΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ*

Καὶ αὐθις πρὸς διασάφηνσιν.

(Ἀπάντησις πρὸς τὴν καθηγητὴν τῆς Ἀκαδημίας
τοῦ Καζάν κ. Α. Θ. Γουσσέφ)

Μετὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ταύτας παρατηρήσεις,
ὧν ἡ ἀκρίβεια, ἐάν τις κρίνῃ περὶ αὐτῶν συμφώ-
νως πρὸς τὰς καθολικὰς θεμελιώδεις ἀρχάς, παρί-
σταται ἡμῖν ἀναμφιβόλως, μεταβαίνομεν εἰς τὴν
ἐξέτασιν μιᾶς ἐκάστης ἐκ τῶν θέσεων τοῦ καθηγη-
τοῦ κ. Γουσσέφ. Τὰς θέσεις ταύτας ἐκτίθεμεν ὑφ' ὃ
εἶδος διεβίβασεν αὐτάς ἡμῖν ὁ εἰρημένος ἀνωτέρω
ρῶστος φίλος τῶν ἡμετέρων πρὸς ἔνωσιν τάσεων,
εἰς ἐκάστην δ' αὐτῶν ἐπισυνάπτομεν τὴν ἡμετέ-
ραν ἀπάντησιν ἐν εἰδεί παρατηρήσεως.

1. Ἡ ἐν τοῖς ὁμολογουμένοις δόγμασιν αὐστηρὰ συμφω-
νία μετὰ τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρίσταται ἀναγ-
καῖος ὅρος πρὸς ἔναρξιν κανονικῆς κοινωνίας πρὸς αὐτήν. Ἐκ-
τός τούτου ἀπαιτεῖται ἀπόρριψις ἐκείνων ἐκ τῶν θεολογικῶν
γνώμων, αἵτινες ἀντὶ ὁρθῆς διασαφήσεως τῶν δογματικῶν
ἀληθειῶν τῆς ὀρθοδόξου ἀντιφάσκουσι καθ' οἷονδ' ἴποτε τρόπον
πρὸς αὐτὰς ἀναμφιβόλως. Ἐν τῇ σφαίρᾳ ὅμως τῶν ἐπιτρε-

πομένων γνώμων νόμιμός ἐστι βεβαίως πλήρης ἐλευθερία.
Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἰδεώδης καὶ τελικός σκοπὸς δεόν νὰ ᾖ οὐχὶ
ἡ ἑτεροπροσύνη, ἀλλ' ἡ ὁμοπροσύνη (1 Πέτρ. 3, 8. Ρωμ. 12,
16. 1 Κορ. 1, 10. 1 Θεσσαλ. 5, 21), ἐφ' ὅσον ἡ ὁμοπροσύνη
τυγχάνει ἐφικτὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν θεμελιουμένης
ὁμοῦς θεολογίας.

Παρατήρησις. Ἰνα καταστῇ δυνατὴ κανονικὴ
κοινωνία (ἔνωσις, union) τῶν ὀρθοδόξων ἀνατολι-
κῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς καθολικὰς Ἐκκλησίας
τῶν ἐν τῇ Δύτει παλαιοκαθολικῶν, οἰκοθεν ἐννοεῖ-
ται ὅτι ἀναγκαῖος ὅρος πρὸς τοῦτο τυγχάνει ἡ
ὁμοφωνία ἐν τοῖς δόγμασιν. Ἐκ τούτου δ' ἔ-
πεται ὅτι αἱ θεολογικαὶ ἐκείναι γνώμαι, αἵτινες
ἄσαφως καὶ ἀναμφιβόλως ἀντιφάσκουσι πρὸς τὸ
δόγμα, δεόν νὰ ἀπορριθῶσιν ὑφ' ἐκάστης ἐκ τῶν
περὶ ὧν πρόκειται Ἐκκλησιῶν ὡς Ἐκκλησίας.
Ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπιτρεπτεῖται, τουτέστι δύνανται
καὶ δεόν νὰ ᾖσιν ἀνεκταί, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας
τοιαῦται θεολογικαὶ γνώμαι, ὧν ἡ πρὸς τὸ δόγμα
ἀντίφασις ἢ δὲν κατεδείχθη ἐξ ὁλοκλήρου ἢ
παρατηρεῖται ἄσαφως καὶ οὐχὶ ἀναμφιβό-
λως. Αἱ τοιαῦται γνώμαι χάριν τῆς ἐπιστημονικῆς
προόδου ἐν τῇ θεολογίᾳ προσήκει νὰ ᾖσιν ἀνεκταί
καὶ νὰ ἀφίνωνται ἐλεύθεραι, μέχρις οὗ μηδεμίαν
πλέον καταλειφθῇ ἔλλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς
πρὸς τὸ δόγμα ἀντιφάσεως αὐτῶν. Τρέφομεν δὲ,
περὶ τούτου προκειμένου, τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ
προαγομένη θεολογικὴ τε καὶ φιλοσοφικὴ ἐπιστή-
μη, δι' ἣν τὸ δόγμα ἀποτελεῖ ἄθικτον ἱερὸν κειμή-
λιον, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θέλει προσεγγίξῃ πρὸς
τὴν ἐνότητα καὶ ἐν ταῖς ἀντιφατικαῖς ἔτι τέως
ἀντιλήψεσι τοῦ δόγματος ἢ ταῖς περὶ αὐτοῦ γνώ-
μασι. Τὴν πλήρη καὶ ἐν τούτοις ἐνότητα θεωροῦ-
μεν ἡμεῖς ὡς τὸ ἰδεώδες τῆς ἐπιστημονικῆς
γνώσεως, τὴν σοβαρὰν δὲ τάσιν πρὸς πραγμάτω-
σιν τοῦ ἰδεώδους τούτου θεωροῦμεν ὡς **ὑποχρέω-
σιν**, ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ ἐκπληρώσει τῆς ὑποίας δια-
βλέπουσι τὸ ἀριστον καὶ σπουδαιότερον θέμα αὐτῶν
οἱ σύγχρονοι λόγιοι ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν ἐν τῇ
Δύσει παλαιοκαθολικῶν, ὡς πιστοὶ διάδοχοι τῶν ἐν
μακαρίᾳ τῇ λήξει ἡδὴ γενομένων Δοιλιγγέρου, Ρεϊγ-
κενς, Ρεῖς, Λάγγεν, Χίλγκερς, Κνώδτ κλπ.

2. Ὁ καθηγητὴς Γουσσέφ διευκρινίζεται.

Ὡς δόγμα πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ οὐ μόνον ὅ,τι ἐλέχθη
σαφῶς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἢ ὅ,τι ἀνεκλήρυχθη ὑπὸ τῶν οἰκου-
μενικῶν συνόδων, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ὁμόφω-
νον μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅ,τι
ἐπομένως κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπάρχει ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλη-
σιαστικῇ συνειδήσει. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ καθη-
τηγοῦ Ὁσίνην ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Βόννης καὶ ὡς καθ' ὅλοκλη-

13. Christl. Dogmat. II, 600.

14. Das Sacrament der Taufe 71. 15. Real Enky-
klop. 9, 539.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 527—528.

ρίαν δικαία ὁμοφώνως ἐγένετο ἀσπαστή ὑπὸ πάντων τῶν παρισταμένων ἐν τῇ συνεδρίῳ τούτῳ (σελ. 7—9 ἐν τοῖς Πρακτικαῖς τοῦ Πετροπολιτικοῦ τμήματος τοῦ «Συλλόγου τῶν φίλων τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας», τῶν ἐτῶν 1875—6). Αὐταὶ αὖται αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι οὕτω θεωροῦσι τὰ δόγματα. Τοῦτο καταφαίνεται, π. χ., ἐκ τοῦ ὅρου τῆς τετάρτης οἰκουμενικῆς συνόδου τοῦ περὶ τῶν δύο ρύσεων ἐν τῇ ἐνὶ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὅρος οὗτος ἀρχεται διὰ τῶν λέξεων «ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις πατράσι συμφώνως ἅπαντες ἐκδιδάσκοντες ὁμολογεῖν» κτλ. Ὅταν δὲ ὑπάρχῃ διαφωνία τις ἐν ταῖς γνώμαις τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸν Βικέντιον τὸν ἐκ Λειρῖνου, ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία νὰ γίνηται ἀποδεκτὴ ἐκείνη, ὑπὲρ ἧς ἴστανται οἱ μᾶλλον σεβαστοὶ καὶ ἀδιασάλευτοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας (Commonit. cap. 3 καὶ 17—18). Τοιαύτης δὲ γνώμης εἶχοντο καὶ αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Διὸ δὴ καὶ ἡ ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴ σύνοδος ἀνεγνώρισεν ὡς ὁμόθυμον συμφωνίαν πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων τὰς μαρτυρίας μόνον δέκα, τῶν διασημοτέρων μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ αὐθεντικὴ δὲ καθ' ὅλα διαπίστωσις τῆς τοιαύτης συμφωνίας εἶνε βεβαίως ἔργον αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων αὐτῆς.

Παρατήρησις. Πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς θέσεως ταύτης εἰμεθα σύμφωνοι. Δόγμα ἄνευ ἀμφιβολίας εἶνε 1] πᾶν ὅ,τι σφωρὶ καὶ ὠρισμένως ἐκφράζεται ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς· 2] ὅ,τι ἀναγνωρίζουσιν ὡς δόγμα αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Γραφῆς καὶ τῆς διασαφηνίζουσας αὐτὴν παραδόσεως· καὶ τέλος 3] ὅ,τι ἐπίσης ὁμοφώνως μαρτυροῦσιν οἱ ἀρχαῖοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅ,τι ἐπομένως κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπάρχει ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησιαστικῇ συνειδήσει, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐκλαμβάνεται ὡς διεσαφὴς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ὁσίνην ἀνωτέρω, ἐν τῇ θέσει 3, 6, καὶ ἐγένετο ὑπὸ πάντων ἀποδεκτὸν ἐν Βόννῃ κατὰ τὸ 1875. Ἀλλ' ἐν τῇ περαιτέρω ἐκθέσει τῆς θέσεως ταύτης ὁ καθηγητὴς Γουσεφ τούναντιον ἐκφράζει τοιαύτην ἰδέαν, ἥτις δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ὀρθὴ μόνον ὑπὸ ἐπιφύλαξιν. Ἐννοοῦμεν τὸν δισχυρισμὸν, ὅτι ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἐν ταῖς γνώμαις τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ἀπαιτεῖται νὰ ἀναγνωρίζηται ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία ἐκείνη, ὑπὲρ ἧς ἴστανται οἱ μᾶλλον σεβαστοὶ καὶ ἀδιασάλευτοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Διότι, ἐὰν αἱ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας γνώμαι ἀναφορικῶς πρὸς διδασκαλίαν τινὰ διίστανται, πρὸ παντὸς οὐδεμία ἐκ τῶν γνωμῶν τούτων εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς πιστοὺς ἀλήθεια, τουτέστι δόγμα. Ἡ δεῖνα ἢ ἡ δεῖνα ἐκ τῶν γνωμῶν τούτων δύναται νὰ γείνη δόγμα μόνον τότε, ὅταν οἰκουμενικὴ σύνοδος ἀνακηρύξῃ αὐτὴν ὡς ὀρθὴν ἐκφρασιν ἀποκεκαλυμμένης θεόθεν

ἀληθείας καὶ ὅταν αὕτη ὡς δόγμα γίνηται δεκτὴ ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἐκφρασις δὲ αὕτη τοῦ Γουσεφ, ὅτι ἡ ἀνακήρυξις αὕτη «εἶνε ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πληρεξουσίων αὐτῆς ἀντιπροσώπων» χωλαίνει κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀποκλείει τὴν ἐσφαλμένην ἐκδοχὴν. Ὑπὸ τὴν φράσιν «τῶν πληρεξουσίων αὐτῆς ἀντιπροσώπων» εὐκόλως δύναται νὰ ὑποκρυβῇ ἡ ἰδέα, ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἐκκλησία συνίσταται ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἐπομένως κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῶν ἐπισκόπων ἢ ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ ἐκ τῆς ἱεραρχίας, ἐνῶ τὰ μέλη τῶν συνόδων εἶνε ἀπλῆ ἀντιπροσωπεία (Representation) τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ αὕτη ἡ Ἐκκλησία. Ἐὰν δὲ ὁ κύριος Γουσεφ πράγματι οὕτως ἐφρόνει, ἡ γνώμη αὐτοῦ αὕτη θὰ ἦτο πλάνη καὶ δὴ πλάνη λίαν ἐπικίνδυνος. Οἱ ἐπίσκοποι (ἢ ἱεραρχία) ἀναμφηρίστως εἶνε ἐν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μελῶν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὁργανισμῷ, ἀλλὰ πρὸς ὅλην τὴν ἐξέχουσιν αὐτῶν θέσιν δὲν εἶνε ὅμως Ἐκκλησία ὡς Ἐκκλησία. Ὡς δεῦτερον, τοσοῦτον ἐπίσης οὐσιῶδες, τοῦ ὅλου μέρος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκουσιν ὡσαύτως οἱ πιστεύοντες λαϊκοί. Ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἐκκλησία εἶνε τὸ ἄθροισμα ἢ τὸ σύνολον (Gesamtheit) πάντων τῶν ὀρθοδόξων. Οἱ ἀπληρεξούσιοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, ἢτοι τὰ μέλη οἰκουμενικῆς τινὸς συνόδου, δὲν ἔχουσιν ἐνεκα τούτου οὕτε δικαίωμα οὕτε ἐξουσίαν ἀπλῶς νὰ «ἀνακηρύξωσι» τί εἶνε ἢ τί δέον νὰ εἶνε δόγμα, ἀλλ' ἐφείλουσι διὰ πάντων τῶν ὑπαρχόντων μέσων νὰ ἐρευνῶσιν ἐν ταῖς πηγαῖς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, τουτέστιν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ παραδόσει, τὸ δόγμα ἢ, ὅπερ ταῦτόν, ὁφείλουσι νὰ ἐπιμαρτυρῶσι τὴν δογματικὴν συνειδήσιν τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοί εἰσι testes fidei, οὐχὶ δὲ auctores. Μόνον δὲ τότε, ὅταν ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας ἐκτελῇ τὸ ἔργον τοῦτο ἐν οἰκουμενικῇ συνόδῳ, ὑπεσχέθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἀλάθητον. Καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ δὲ ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις, ὅτι μόνον ἡ ὅλη Ἐκκλησία, οὐχὶ δὲ μέρος αὐτῆς, ἢ ἱεραρχία, ἐκκληρονόμησεν ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἀψευδὲς χάρισμα τῆς διαφύλακῆς τῆς πίστεως ἐν τῇ καθαρότητι. Κατὰ τὴν 15' ἑκατονταετηρίδα ἐν τῇ δυτικῇ Ρωσσίᾳ ἐξέπεσον πρὸς τὴν Ρώμην οἱ ἀνώτεροι ἱεράρχαι, ὁ Κιέβου μητροπολίτης Μιχαὴλ Ραγόζας, οἱ ἐπίσκοποι Πο-

τσαῖος καὶ Τερλέτσκης, ἐνῶ ὁ λαὸς ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν ἀρχαίαν διδασκαλίαν¹. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ. Πάντες οἱ ἐπίσκοποι, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ σοφώτατοι, βαθμηδὸν προέδωκαν τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν καὶ ἐγένοντο συνομολογηταὶ τῆς ρωμαϊκῆς ἑτεροδοξίας.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ «ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ»

Ἄλλ' ὅπως ἔτι κάλλιον ἐννοήσωμεν τίνι τρόπῳ ὁ ἄνθρωπος θὰ ᾔνῃ νῆναγκασμένος νὰ ἴδῃ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων καὶ τίνα διαφυγὴν μηχανᾶται, ἀνάγκη νὰ ἐνθυμηθῶμεν πρῶτον μὲν ὅτι δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν μόνον διὰ τῆς ἰδίας εἰκόνης ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρας τινός, ἥτις εἶναι μὲν ἔργον τῆς φαντασίας τῶν ἄλλων, θεωρεῖται ὅμως ὑπ' αὐτῶν ἀντίγραφον τῆς πραγματικῆς. ἔπειτα ὅτι δὲν πλάττει τὴν αὐτοῦ εἰκόνα μόνον ἐξ ὧν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ γνωρίζει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὁψέως τῶν εἰκόνων, ἃς περὶ αὐτοῦ ἀποκαλύπτει ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἄλλων· διότι εἴμεθα πάντες παραβαλλόμενοι πρὸς ἀλλήλους παρόμοιοι πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις χρησιμεύει ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς μαθητὰς ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν ζωγράφων. Ἐκαστος τούτων ποιεῖ εἰκόνα ἡμῶν, ἐπειδὴ δὲ κατὰ διάφορον τρόπον ἕκαστος θεωρεῖ τὰς ἡμετέρας πράξεις, εἶναι ἐπόμενον καὶ αἱ εἰκόνες νὰ εἶναι οὐ μόνον διάφοροι ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἄπειροι τὸ πλῆθος.

Ὅτι δὲ ἰδίᾳ διακρίνει τοὺς μεγάλους ἀπὸ τῶν μικρῶν, τοὺς ἐν τιμῇ καὶ ὑπολήψει ὄντας ἀπὸ τῶν μὴ, εἶναι ὅτι πλείονες ποιοῦσι τὰς εἰκόνας ἐκεῖνων ἢ τούτων. Πόσοι ποιοῦσι τὴν εἰκόνα ἡγεμόνος! Ὅλον αὐτοῦ τὸ βασίλειον, πᾶσαι αἱ ξέναι χῶραι εἰσὶν αὐτῷ σχολὴ ζωγράφων, οἷς αὐτὸς εἶναι τὸ ὑπόδειγμα. Οἱ μὲν ὄντες μακρὰν χρωματίζουσι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μὲ χρώματα ἀμυδρά, οἱ δὲ πλησίον τούναντίον, κάλλιον ἀπεικάζοντες, μὲ τὰ ζωηρότατα τῶν χρωμάτων. Περὶ δὲ τῶν εἰκόνων τῶν ἰδιωτῶν, ἃς μόνον οἱ γινώ-

σκοντες αὐτοὺς ποιοῦσι, αὗται καὶ ὀλίγαι εἶναι καὶ σχεδὸν πᾶσαι μένουσιν ἀκίνητοι ἐν ἡ πόλει γίνονται. Τὸ δὲ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ποιοῦσι μόνον αὐτοὶ τὰς εἰκόνας τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι τὰς αὐτῶν, ἃς δύνανται νὰ ἴδωσι. Ταύτας ἐὰν ἠθελον εἰλικρινῶς νὰ θεωρήσωσιν, οὐδὲν θὰ ᾔνῃ ἐπιτηδειότερον νὰ θεραπεύσῃ τὴν νόσον αὐτῶν, τὴν ἐπισφαλῆ καὶ πολλῆς εὐλαθείας διομένην ἀλαζονείαν, οὐδὲν θὰ ἠδύνατο μᾶλλον τῆς ὁψέως τούτων τῶν εἰκόνων νὰ χρησιμεύσῃ αὐτοῖς εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀπάτης.

Ἐκλέξωμεν τὸν μέγιστον καὶ ἐνδοξότατον τῶν ἀνδρῶν καὶ δώμεν αὐτῷ πνεῦμα ἱκανῶς εὐρύ, ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ θεωρήσῃ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐξετάσῃ συλλήβδην ταύτην τὴν ποικίλιαν τῶν κρίσεων, ἃς ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ ποιοῦμεν, καὶ ἀπολαύσῃ ὁλοσχερῶς τῆς θέας τῶν σκέψεων καὶ τῶν φρονημάτων, ἅτινα αὐτὸς διεγείρει ἐν ἡμῖν· οὐδεμία θὰ εὐρεθῇ ἀλαζονεία ἐκτὸς κινδύνου ἀπωλείας ὑπὸ ταύτης τῆς ὁψέως· διότι πᾶσας ταύτας τὰς κρίσεις, πλὴν ὀλιγίστων, θὰ εὖρῃ ἀπαρεσκούσας αὐτῷ· θὰ ἴδῃ ὅτι τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα αὐτὸς ἀποκρύπτει ἢ παντάπασι ἀγνοεῖ, οὐδόλως λανθάνουσι τοὺς πλείστους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅτι πυκνὰ οὗτοι περὶ οὐδενὸς ἄλλου συνδιαλέγονται ἢ περὶ τούτων τῶν ἐλαττωμάτων, δι' ὧν μόνον θεωροῦσιν αὐτόν· θὰ ἴδῃ ἔτι ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἥκιστα προσέχουσι τὸν νοῦν εἰς τὰς ἀρετὰς, ἐφ' αἷς αὐτὸς σεμνύνεται, καὶ ὅτι οἱ μὲν οὐδὲ βλέπουσιν αὐτὰς, οἱ δὲ θεωροῦσιν αὐτὰς μετὰ ψυχρότητος, ἄλλοι δὲ πάλιν εὐρίσκουσιν αὐτὰς ἀντὶ ἀρετῶν κακίας καὶ ἄλλοι τέλος ἐπισκοτίζουσι καὶ παραμορφοῦσι συνάπτοντες αὐταῖς κακίας, ἃς ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτουσι, καὶ ὅτι ἐκ πάντων τούτων σχηματίζεται εἰκὼν διαφθείρουσα καὶ λυμαινομένη τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ. Ὅπως λοιπὸν μάθωμεν νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ, θὰ ἐξήρκει καὶ αὐτῷ καὶ ἡμῖν νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς πᾶσας ταύτας τὰς ποικίλας κρίσεις, ἃς οἱ ἄλλοι περὶ ἡμῶν ποιοῦσι, τὸ δὲ λογικὸν θὰ ἠδύνατο νὰ διίδῃ, ἐὰν ἐπεθυμοῦμεν εἰλικρινῶς νὰ γνωρίσωμεν αὐτάς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ματαιότης εἶναι νόσος, ἣν ἀρνούμεθα νὰ θεραπεύσωμεν, τὴν δὲ ἡμετέραν εὐδαιμονίαν ἐξαρτῶμεν ἐκ τοῦ νὰ μένῃ αὕτη ἀνίατος, εἰς σωτηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ταύτης τῆς ὁψέως καταφεύγομεν εἰς μηχανὴν, ἥτις καίπερ εὐτελὴς οὔσα δὲν μένει ὅμως ἀνευ ἀποτελέσματος· καί-

1. Πρὸς ἐν Revue internationale de Théologie XI, 505, τὸ διδασκτικώτατον ἄρθρον τοῦ Α. Πάπχωφ.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 531—533.

τοι ἐξ ὧν περὶ ἀλλήλων σκεπτόμεθα καὶ αὐτὸ δὲ ἔτι τὸ λογικὸν τὸ ἡμέτερον εἶναι πεπεισμένον ὅτι τις ποιεῖ περὶ ἡμῶν κρίσεις ἥκιστα εὐνοϊκὰς, ἡμεῖς τὰς ἀπαρεσκούσας τούτων τῶν κρίσεων πάσας ἀτιμάζοντες καὶ ἐκβάλλοντες ἀσπαζόμεθα καὶ τιμῶμεν μόνας τὰς ἀρεσκούσας ἡμῖν. Οὕτως ἀπομακρύνοντες ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἡμῶν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ δυσαρεστήσῃ ἡμᾶς, προσέχοντες τὸν νοῦν μόνον εἰς τὸ ἀρέσκον, ἀπατώντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκουσίως καὶ οὐδόλως ἐπιμελούμενοι νὰ μεταπείσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐξαγάγωμεν οὕτω τῆς αὐταπάτης, ποιούμεν ὥστε ἡ ματαιότης κατὰ τὸ ἡμῖν ἱκανοποιημένη μένουσα ταύτην τὴν κενὴν ἡδονὴν νὰ πορίζηται, ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι ἐξαρτῶσι τὴν ψευδῆ αὐτῶν εὐδαιμονίαν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἀπάτῃ ἔχονται μᾶλλον οἱ μεγάλοι ἢ οἱ μικροί· διότι ἐν ᾧ τῶν ἄλλων μίαν μόνην εἰκόνα, ἐκείνων, τῶν μεγάλων, δύο ποιοῦμεν, μίαν ἐσωτερικὴν καὶ μίαν ἐξωτερικὴν, εἰς ἣν μεταχειριζόμεθα μόνον ὅσα τῶν χρωμάτων νομίζομεν ἀρεστὰ εἰς αὐτούς. Τούτων τῶν εἰκόνων μόνον τὴν ἑτέραν, τὴν ψευδῆ, τιθέντες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ταύτην παντὶ τρόπῳ προσπαθοῦμεν νὰ πείσωμεν αὐτοὺς νὰ ὑπολάβωσιν ἀληθῆ. Ἐνταῦθα θὰ ἠδύναντο εὐκολώτατα νὰ ἀποφύγῃσι ταύτην τὴν ἀπάτην καὶ νὰ πεισθῶσιν ὅτι οὐδὲν ψευδέστερον εἶναι οὐδὲ κενώτερον τούτων τῶν ἐνδείξεων τιμῆς, ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ἣν αὐτοῖς ἀπονέμομεν. Γινώσκουσι κάλλιστα τί σκέπτονται πυκνὰ αὐτοὶ περὶ ἐκείνων, εἰς οὓς τὰ αὐτὰ ποιοῦσιν, οὐδένα δὲ λόγον ἔχουσι νὰ κρίνωσι τοὺς ἄλλους εἰλικρινεστέρους αὐτῶν· ἀλλὰ χαίρουσι πολὺ νὰ μὴ ἐμβαθύνωσιν εἰς ταῦτα, μὴδὲ νὰ χωρῶσι πορρωτέρῳ. Διὰ ταῦτα εἰς ταύτην τὴν ἀπατηλὴν ἐπιφάνειαν εὐχαριστοῦμενοι ἑῶσι χαίρειν ταύτας τὰς ἐσωτερικὰς εἰκόνας, ὥς φοβοῦνται νὰ ἐκκαλύψωσι, καὶ σταματῶσι μόνον εἰς τὰς ἑτέρας, τὰς μεστὰς κολακείας ἐξωτερικὰς εἰκόνας, ὥς ἐπίτηδες αὐτοῖς ἐποίησαμεν, ὅπως πάντων, ὧν δεόμεθα, τύχωμεν. «Τοὺς δὲ κόλακας οὐδ' ὅλως ἰδεῖν ἔστι πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις προσιόντας, ἀλλὰ ταῖς δόξαις καὶ ταῖς δυνάμεσιν ἐπιτίθενται καὶ αὔξονται».

Τὴν αὐτὴν ἔτι τέχνην μεταχειριζόμεθα, ὅπως αἱ κακίαι καὶ αἱ ἀτέλειαι τῶν ἄλλων καὶ αἱ περὶ αὐτῶν κρίσεις μὴ ἀναφέρωνται μηδόλως εἰς ἡμᾶς, μὴδὲ ἀποκαλύπτωσι τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀπά-

την. Τὸ πνεῦμα βοηθούμενον ὑπὸ τῆς φιλαυτίας ἀφαιρεῖ πάσας τὰς σκέψεις, ὥς θὰ ἠδύναντο νὰ ποιήσῃ, ἢ ἐπιμελεῖται τόσον ὀλίγον ὥστε σμικροτάτην αὐτὰ παριστάμεναι ἐντύπωσιν νὰ ποιῶσιν. Ἀκούομεν πυκνὰ νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἀνθρώπων ἐξαπατώντων ἑαυτούς· βλέπομεν τοὺς ὄντας εἰς τοὺς ἄλλους σύννηθες ἀντικείμενον χλεύης· διότι οὐδὲν γελοιότερον ἀνθρώπου ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ματαιότητος ἐξαπατωμένου· καὶ ὅμως, (τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον) οὐδέποτε σκεπτόμεθα ὅτι οὗτοι οἱ ἑαυτοὺς ἐξαπατώντες καὶ καταγέλαστοι οὕτω γινόμενοι εἴμεθα ἴσως ἡμεῖς, ὅτι λέγουσιν ἴσως περὶ ἡμῶν ἀπάντων ὅτι καὶ περὶ ἐκείνων, ὅτι δίδομεν τὰς αὐτὰς μὲ ἐκείνους ἀφορμὰς καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι λόγοι νὰ εὐλαβῶνται μᾶλλον ἡμᾶς ἢ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους. Ἀλλ' ὁ θεῖος Πλάτων, ὁσάκις ἀσχημονοῦσιν ἀνθρώποις παρὰ γένειτο, πρὸς αὐτοὺς, κατὰ Πλούταρχον, εἰώθει λέγειν «Μὴ που ἄρ' ἐγὼ τοιοῦτος;»

Ταῦτα πάντα καίπερ πολλὰ καὶ βέβαια ὄντα οὐδὲν ὅμως ἰσχύουσι νὰ ἀναγκάσωσι τὸ ἡμέτερον πνεῦμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἑαυτὸ καὶ ἴδῃ τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς αὐτὰς ἀθλιότητας, ὥς ἐν τοῖς ἄλλοις βλέπει. Σκεπτόμεθα ἄρα γε περὶ τοῦ θανάτου, ὅπως μάθωμεν ἢ ἴδωμεν καθ' ἐκάστην τὸν θάνατον ἐκείνων, μεθ' ὧν συζῶμεν; Τοῦτο τὸ θέαμα φεύγομεν, ἐὰν δυνάμεθα, εἰ δὲ μὴ, φεύγομεν τὰς σκέψεις, ὥς τοῦτο ὀφείλει νὰ ἐξεγείρῃ ἐν ἡμῖν· ἐὰν τυχὸν καὶ ταύτας δὲν δυνάμεθα νὰ καταστείλωμεν παντάπασι καὶ ἐκκύψωμεν, ἀποστρέφομεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον δυνάμεθα τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Ὅτι περὶ τοῦ θανάτου λέγομεν τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀθλιότητων, καὶ περὶ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ παραστήσωσιν ἡμῖν τὰ ἡμέτερα. Αἱ εἰκόνες ἐκείνων προσβάλλουσιν ἐκάστην στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, ἀλλὰ κλείομεν αὐτοὺς, ὅπως μὴ ἴδωμεν αὐτάς· ἐξαπατῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἐὰν δυνάμεθα, εἰ δὲ μὴ, διαστρέφομεν τοῦλάχιστον τὰς περὶ αὐτῶν σκέψεις ἡμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια).

Θ. Παπαθεοδώρου.

ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ Μ. ΤΟΥ Γ. ΣΧΟΛΗΣ*

Τὸ γράμμα τοῦ Νεοφύτου Ζ' ἐκδίδωμι ἐν-
ταῦθα καὶ διότι συμπληροῖ τὴν ἐν τοῖς πατριαρχι-
κοῖς κώδεξι σειρὰν τῶν ἐπισήμων γραμμάτων, καὶ
διότι πολλὰ μαρτυρεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς σχολῆς, καὶ
τῶν ὑλικῶν θυσιῶν, εἰς ἃς ὑπὲρ αὐτῆς ὑπεβάλλετο
κατὰ καιροὺς ἡ ὀρθόδοξος ἱεραρχία πρὸς συντήρη-
σιν καὶ προαγωγὴν, ἵνα καὶ κληρικοὶ δόκιμοι καὶ
ἀνώτεροι τῶν παρὰ τὸν Δούναβιν ἡγεμονιῶν ὑπάλ-
ληλοι ἐκπαιδεύωνται ἐν αὐτῇ· τὸ γράμμα δηλοῖ
ἅμα καὶ τὰς αἰτίας τὰς ἐπενεγκούσας ἐνίοτε ἐν τῷ
βίῳ τῆς Σχολῆς μικρὰν ἀνάπαυαν, καὶ ἃς ὑπέ-
δειξα προηγουμένως. Ἐξ αὐτοῦ δὲ φαίνεται καὶ πό-
σον χρηματικῶς αὐτῇ συνέδραμεν ὁ πατριάρχης
Νεόφυτος, οὗ τὴν γνώμην ἐφώρασε κίβδηλον ὁ
Μακρᾶτος.

Ἀτυχῶς ἐν τῷ ἐπὶ μεμβράνης σιγιλλιώδει
γράμματι ὁ ἀπρόσεκτος πατριαρχικὸς γραμματεὺς
παρέλιπε τὸν μῆνα, καθ' ὃν ἀπελύθη τὸ γράμμα,
ἔχον ὥδε :

Νεόφυτος, ἐλὼν Θεοῦ, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταν-
τινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ οἰκουμ. πατριάρχης.

† Μακροὶ μὲν πολλάκις ἀποτείνονται λό-
γοι καὶ οὐκ εὐαρίθμοις τοῖς γράμμασιν ἐνετύ-
χουμεν περὶ τῆς συστάσεως καὶ διαμονῆς τῆς ἐν
Κωνσταντινουπόλει σχολῆς πρὸς μαθημάτων
καὶ λόγων ἐπίδοσιν, ὡς τὴν παιδείαν οὖσαν οἶον
οὐκ ἄλλο θεόσδοτον καὶ κοινῇ τῷ γένει ἀγαθόν·
ταύτην γὰρ εἶναι, ἣτις τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων
τοῖς ἀνθρώποις περιποιεῖ ἐπὶ τε τῶν φυσικῶν
καὶ θεολογικῶν, καὶ ἐν οἷς τὰ τῶν μεγεθῶν καὶ
ἀριθμῶν πρόκειται, ὡς ἔχουσι, λαβεῖν, ἀχλὺν
μὲν πᾶσαν τοῦ ψεύδους διασκεδάζουσιν, λαμ-
πρὰν δὲ τὴν ἀλήθειαν ὡς ἀπὸ πυρσοῦ ἡμῖν προ-
φαίνουσιν, καὶ ἀφ' οὗ μὲν ἀποσπῶσα, πρὸς ἡν
δὲ κατὰ βραχὺ προβιβάζουσα, καὶ πάσαις ταῖς
διανοητικαῖς τὸν ἄνθρωπον κοσμοῦσα ἀρεταῖς·
ταύτην εἶναι, ἣτις τὴν τοῦ ἀγαθοῦ διάγνωσιν
θαυμασίως ὡς ἡμῖν περιτίθησι, τὰ μὲν ἐλέσθαι,
τὰ δὲ φυγεῖν παραινοῦσα· δι' αὐτῆς τοῖς ἡθεσι
καταρτίζεσθαι ἡμᾶς φρονήσει, σωφροσύνη, δι-
καιοσύνη, ἐγκρατεία τε καὶ καρτερία καὶ ταῖς

λοιπαῖς ἐγκαλλωπιζομένους ἠθικαῖς ἀρεταῖς· δι'
αὐτῆς ἐκδιδάσκεσθαι ὅπως τὰ κατ' οἶκον εὖ διω-
κημένα ἔξομεν πρὸς τε γυναῖκας καὶ παῖδας, καὶ
πρὸς δούλους καὶ κτήματα· καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ
πρὸς πᾶν εἶδος πολιτεύματος ἀρίστους ἐκτιθεῖσα
τοὺς νόμους, καὶ πῶς τοῖς πολιτικοῖς χρηστὸν
πράγμασιν ἐκδιδάσκουσα, ἄρχοντας τε καὶ
ἀρχομένους καὶ πολίτας ἀγαθοὺς ἀπλῶς τε καὶ
πρὸς ὠρισμένον πολίτευμα ἀποφαίνουσα· καὶ
συνελόντι φάναι, ταύτην εἶναι τὴν τὸν ἄνθρω-
πον μέγαν μὲν ταῖς θεωρητικαῖς, μέγαν δὲ ταῖς
πρακτικαῖς αἴρουσαν ἀρεταῖς καὶ ὅμοιον τῷ
Θεῷ, ἥ δυνατὸν, παρεχομένην. Τοιαῦτα μὲν οὖν
διὰ μακρῶν προεκδέδοται γράμματα, ἐπαίνους
μὲν πλείστους ὅσους τῇ παιδείᾳ περιάπτοντα,
τῆς δὲ σχολῆς περὶ πολλοῦ ποιούμενα εἴ τις
ἐπιμελεῖτο πρὸς τὴν τοῦ γένους ὠφέλειαν. Ὅμως
δ' οὖν τὰ γε κατὰ τὴν σχολὴν ταύτην γλίσχρως
ἔχοντα ταῖς προσόδοις κατελάβομεν, καὶ διδα-
σκάλους μὲν μεψιμοιροῦντας ὅτι μόλις ποτὲ καὶ
πονήρως τὰ διδασκάλια ἀποφέρουσι, τῶν δὲ
μαθητῶν τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀπόρους θύραν ἐκ θύ-
ρας ἀμείβοντας καὶ μονονουχὶ προσαιτοῦντας,
ἔστι δ' ὅπου καὶ τῶν οἰκίῳ ἀπελαινομένων ἐπὶ
προϋπτῷ κινδύνῳ, καὶ τὸν μόλις διασωζόμενον
σπινθήρα παιδείας ἀποσβεσθέντα ἀπολιπεῖν τὸ
πάσαις ποτὲ ἐπὶ λόγοις μέγα ὄνομα ἐσχηκὸς γέ-
νος ἡμέτερον. Ταύτη τοι ἡμῖν τε μετὰ τῆς περὶ
ἡμᾶς ἱερᾶς ἀδελφότητος καὶ πάσης τῇ ἐκλάμπρῳ
καὶ εὐγενεῖ χορείᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν προκριτω-
τέρων τοῦ γένους ἡμῶν βουλευομένους ὅπως τὰ
γ' ἐς δύναμιν ἀνακτησόμεθα ἀναλαβόντες τὸ
ἐπὶ παιδείᾳ κλέος, ἔδοξεν ἐκ μέσου ποιήσασθαι
ὅσα περ ἂν ἐν ποδῶν προσταίῃ ἡμῖν πρὸν τὸν
σκοπὸν, πᾶσαν μὲν ἀπορίαν λύσαντας διδα-
σκάλων καὶ μαθητῶν, ἅθλα δὲ προθέντες ἀνελέ-
σθαι, οἷτινες ἂν τῶν μαθητῶν ἀξίους ἑαυτοὺς
παράσχωνται τῇ τε ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιδόσει
καὶ τῇ τῶν ἡθῶν κοσμιότητι· οὐκ ἔστι γὰρ, οὐκ
ἔστι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀποροῦντα καὶ λιμῷ πιε-
ζόμενον τῶν πρὸς εὐζωίαν ἀντέχεσθαι τῷ νοῦ,
οὔτε, ἅθλων μὴ προκειμένων, εἰς μάτην ἀπο-
δύεσθαι πρὸς ἀγῶνας. Πρὸς λύσιν οὖν τούτων
ἀπάντων καὶ ἐφ' ᾧ τὸ σκοπούμενον κατεργά-
σασθαι, ἔγνωμεν ἤδη διδάσκαλον ἐπὶ δύο ὑπο-
διδασκάλους ἀποδείξαντες, καὶ δυοκαίδεκα μα-
θητὰς ὑποτρόφους εἰσποιησάμενοι, συμβαλέ-
σθαι τὰ ἀρκούντα πρὸς μισθοὺς τε καὶ τροφήν·

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 535 - 537 τοῦ μετὰ χειρὸς τόμου.

καὶ τὴν ἄλλην τούτων ἐπιμέλειαν, ὅρους ἐκθέν-
τες, καθ' οὓς τὰ τῆς σχολῆς ταύτης διοικηθήσε-
ται. Καὶ δὴ, ἀπὸ κοινῆς συνεισφορᾶς μεγαλο-
πρεπῶς προσεγένετο εἰς τὴν σχολὴν ταύτην, τό-
γε νῦν εἶναι, πεντήκοντα καὶ ὀκτακόσια ἐπὶ ταῖς
ἐξήκοντα τέσσαρσι χιλιάσι τῶν γροσίων, εἰκο-
σιτρεῖς μὲν χιλιάδες καὶ ὀκτακόσια φάμεν τὰ
προϋπάρχοντα παρὰ τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος τῶν
ἀγίων ἀρχιερέων, ἐν οἷς καὶ πεντακόσια τῆς
ἡμῶν μετριότητος, τὰ δὲ ἤδη προσγεγενημένα
εἰς τὴν σχολὴν, δύο μὲν χιλιάδες καὶ πεντακό-
σια γρόσια παρὰ τῆς ἡμῶν αὐθις μετριότητος,
ἐννέα δὲ χιλιάδες καὶ τετρακόσια πεντήκοντα
αὐθις παρὰ τῶν ἱερωτάτων συναδελφῶν ἡμῶν
ἀγίων ἀρχιερέων, χίλια δὲ παρὰ τοῦ μακαριω-
τάτου καὶ ἀγιωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσο-
λύμων ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητοῦ καὶ
περιποθήτου ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ
κυρίου κυρίου Ἀνθίμου· παρὰ δὲ τῶν εὐσεβε-
στάτων καὶ ὑψηλοτάτων αὐθεντῶν ἡμετέρων
κατὰ Πνεῦμα υἱῶν ἀγαπητῶν καὶ περιποθήτων,
τρεῖς χιλιάδες μὲν παρὰ τοῦ μεγαλοπρεπεστά-
του αὐθέντου πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίου κυ-
ρίου Ἀλεξάνδρου Κωνσταντίνου Μουρούζη βοε-
βόδα καὶ ἑπὶ χίλια ἐξακόσια παρὰ τῆς Αὐτοῦ
ὑψηλότητος τὸ ἤδη ἀπὸ Βλαχίας ἀποδεδειγμέ-
νον ἐτήσιον δι' ἐκλάμπρου αὐθεντικοῦ αὐτοῦ
χρυσοβούλλου, τρεῖς χιλιάδες δὲ παρὰ τοῦ με-
γαλοπρεπεστάτου αὐθέντου πάσης Μολδαβίας
κυρίου κυρίου Κωνσταντίνου Σούτζου βοεβόδα,
παρὰ δὲ τῶν ἐκλαμπροτάτων καὶ περιβλέπτων
μπετζαδέδων ἡμετέρων κατὰ Πνεῦμα υἱῶν ἀγα-
πητῶν καὶ περιποθήτων, δύο μὲν χιλιάδες καὶ
πεντακόσια γρόσια παρὰ τοῦ περιβλέπτου
μπετζαδὲ καὶ μεγάλου ἐρμηνέως τῆς κραταιᾶς
βασιλείας κυρίου Γεωργίου Μουρούζη, δύο δὲ
χιλιάδες παρὰ τοῦ ἐκλαμπροτάτου ἀδελφοῦ αὐ-
τοῦ κυρίου Δημητρίου Μουρούζη, δύο δὲ χι-
λιάδες παρὰ τοῦ ἐκλαμπροτάτου μπετζαδὲ κυ-
ρίου Γρηγορίου Σούτζου, παρὰ δὲ τῶν εὐγενε-
στάτων ἀρχόντων ἡμετέρων κατὰ Πνεῦμα υἱῶν
ἀγαπητῶν καὶ περιποθήτων, πεντακόσια μὲν
γρόσια παρὰ τοῦ ἀρχοντος σπαθάρη καὶ δρα-
γομάνου τοῦ βασιλικοῦ στόλου κυρίου Κωστά-
κη Χαντζερλῆ, χίλια δὲ παρὰ τοῦ ἀρχοντος
χατμάνου κυρίου Χουρμουζάκη, χίλια δὲ παρὰ
τοῦ ἀρχοντος ποστελνίκου κυρίου Εὐσταθίου,
χίλια πεντακόσια δὲ τὸ βανᾶτον τῆς ἐν Μολ-

δαβία μοσίας τῆς προανατεθειμένης εἰς τὴν scho-
λὴν ταύτην παρὰ τοῦ αἰοδίου καὶ ἀειμνήστου
αὐθέντου Κωνσταντίνου Μουρούζη βοεβόδα,
τέσσαρες δὲ χιλιάδες τὰ δι' ἐμβατοικίων εἰς τὴν
σχολὴν ταύτην χρεωστούμενα, παρὰ αὐθεντικῶν
προσώπων καὶ ταῦτα προανατεθειμένα, τέσσα-
ρες δὲ χιλιάδες καὶ πεντακόσια ἀπὸ τοῦ παγκα-
ρίου τοῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ ναοῦ, κοινῇ
γνώμῃ ἤδη ἀνατεθέντα, καὶ χίλια πεντακόσια
γρόσια ἀπὸ ψυχομεριδίων, πεντακόσια μὲν τοῦ
αἰοδίου πατριάρχου Καλλινίκου, πεντακόσια
δὲ τοῦ μακαρίτου Σισανίου Κυρίλλου, καὶ πεν-
τακόσια διὰ τοῦ ἱερωτάτου καὶ περιποθήτου
συναδελφοῦ ἡμῶν ἀγίου Ἡρακλείας κὺρ Μεθο-
δίου. Ταῦτα μὲν οὖν, τὰ μὲν πρότερον τὰ δὲ ἤδη
προσγεγενημένα εἰσὶν εἰς τὴν σχολὴν ταύτην,
ὡς ἐν τῷ περὶ τούτων ἐνυπογράφῳ φαίνεται κα-
ταστίχῳ· οὕτω δὲ προθύμως καὶ θᾶττον ἢ ὡς
αὕτη ἠλπιζε προχωρησάσης τῆς ἐπ' αὐτῷ χρη-
ματολογίας, χαίρομέν τε πρὸς σαίνουσιν τὴν
ἐλπίδα καὶ ἠδίσταις, ὡς εἰκὸς, ταῖς ἐλπίσι κατέ-
στημεν εἰπὼς ἀλλὰ νῦν γε ἐγγένοιτο ἡμῖν τὴν
τοῦ γένους ἐν λόγοις δυνατὴν ἐπίδοσιν ἐπιδεῖν·
ταῦτα ἄρα ἀπροιξ τοῦ ἔργου ἐχόμενοι τοὺς κοι-
νοὶ δόξαντας περὶ τῆς σχολῆς ὅρους τοὺς δε τι-
θέαμεν· α') μὲν οὖν ἔστω συνοδικὸν κατὰστι-
χον τῶν τε πρότερον καὶ τῶν ἤδη προσγεγενημέ-
νων εἰς τὴν σχολὴν, ὡς ἀνωτέρω, πόσα καὶ
παρὰ τίνος ἐδόθησαν· β') δὲ ἔστωσαν ἐπίτρο-
ποι τῆς σχολῆς, δύο μὲν ὡς παρὰ τοῦ αἰεὶ πα-
ναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς
ἱερᾶς συνόδου ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἀν τύχωσι μᾶλ-
λον τῶν ἄλλων παιδείας μετεπιηφότες, δύο δὲ
ἄρχοντες ὡς ἀπὸ τῆς πανεκλάμπρου καὶ εὐγε-
νοῦς χορείας, δύο δὲ ὡς παρὰ τῶν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει δύο εὐλογημένων ρουφετίων τῶν
χριστιανῶν γουναράδων καὶ τζεβαερτζήδων·
ἔφοροι δὲ καὶ ναζίριδες ἐπ' αὐτοῖς, ὅτε αἰεὶ οἰ-
κουμενικὸς πατριάρχης καὶ ὁ αἰεὶ μέγας διερμη-
νευτὴς τῆς κραταιᾶς βασιλείας· γ') δὲ τὰ τῆς
σχολῆς χρήματα διδόσθωσαν ἐπὶ τόκῳ, μὴ
μέντοι παρὰ ἐμπόροις ἢ ἄλλοις τισὶν, ἀλλὰ μό-
νον εἰς ἐπαρχίας ἀρχιερέων καὶ δι' αὐλικῶν ὁμο-
λογιῶν· δ') δὲ διδάσκαλοι ἀποκαθιστάσθωσαν
τρεῖς, πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος, ὁ μὲν πρῶ-
τος τῇ αἵρέσει καὶ συναινέσει τῶν τε ναζίριδων
καὶ ἐπιτρόπων, οἱ δὲ λοιποὶ δύο τῇ συναινέσει
καὶ αἵρέσει τῶν τε ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου

διδασκάλου, ὅστις, ἐπειδὴν ἀποκαταστή, ἔστω καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἐπιτρόπων καὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δυνάμενος· εἴ) δὲ ἔστωσαν καὶ μαθηταὶ ὑπότροφοι δυοκαίδεκα, οἵτινες πένητες καὶ ἄποροι ὄντες εὐφυῖαν τε καὶ ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν περὶ τὰ μαθήματα ἐμφαίνουσιν ἐπίδοσιν, καὶ οἱ ὑπὸ ἐγγυηταῖς ἀξιοπίστοις προσκαρτερῆσαι τῇ σχολῇ, λιπαρῶς προσανέχοντες τοῖς μαθήμασι, μέχρις οὗ οἱ ἐπίτροποι ἀρχιερεῖς καὶ ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἕκαστον αὐτῶν ἄλλος ἔχοντα μαθήσεως κατιδόντες ἀπολύσωσι τῆς σχολῆς· τούτοις δὲ ἀπὸ τῶν τῆς σχολῆς προσόδων προκείσθω τὰ πρὸς τροφήν καὶ ἐσθῆτα, ὅπως ἂν κοινῇ δόξῃ, ἐπὶ κοινοβιακὴν φοιτῶντων τράπεζαν· ς') αἱ τῆς σχολῆς ὁμολογίαι ἐν σιδηρῷ κιβωτίῳ ἐπὶ γκιαργκιρίου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας παρακατατεθείσθω ὑπὸ κλειδὶ καὶ σφραγίδι, καὶ τὰς μὲν σφραγίδας ἐπιθήσουσιν οἱ ἐπίτροποι ἀρχιερεῖς, ἡ δὲ κλεῖς ἐπιτραπήσεται τοῖς ἐκ τῶν εἰρημένων ρουφετίων ἐπιτρόποις· ζ') τοῖς ἐπιτρόποις προκείσθω ἔργον, ἴδιον μὲν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐπιμελεῖσθαι καὶ διερευνᾶν τὰ περὶ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιδόσεως τῆς σχολῆς, κοινὸν δὲ, παραλαμβάνοντας τὰς προσόδους, ποιεῖσθαι τὰς εἰρημένας ἤδη δαπάνας, τὰς τε ἄλλας καὶ τὰς πρὸς μισθοὺς καὶ τροφὰς διδασκάλων καὶ μαθητῶν· η') δὲ, ἐπειδὴ πολλάκις λοιμὸς κατασκήψας, ἀπορία συνοικίας, διασπαρέντων τῇδε κακείσε διδασκάλων καὶ μαθητῶν, διέσχε καὶ διέκοψε τὴν τῶν μαθημάτων παράδοσιν, ἵνα μηκέτι τοιοῦτον γίγνηται, ἔστω κοινὴ ἐπιμέλεια καὶ αὕτη τοῖς ἐπιτρόποις, ὅπως πρὸς τὰς τοιαύτας χρείας ἀποδειχθήσεται μετοίκησις τῆς σχολῆς ἀσφαλῆς καὶ ἐπιτηδεῖα· θ') δὲ, τοῖς διδασκάλοις ἀποδεδείχθω κατ' ἔτος, τῷ μὲν πρώτῳ χίλια πεντακόσια γρόσια, τῷ δὲ δευτέρῳ χίλια, τῷ δὲ τρίτῳ πεντακόσια, ὧν τινων διδύσθωσαν αὐτοῖς ἐκ τοῦ παραυτίκα κατὰ τετραμηνίαν ἑκάστην ἄνευ τινὸς ἀναβολῆς· μετεχέτωσαν δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι πρὸς τῷ μισθῷ καὶ τῶν εἰς τροφήν ὠρισμένων, καὶ οἱ μὲν δύο ὑποδιδάσκαλοι τῆς κοινῆς τοῦ κοινοβίου μετεχόντων τραπέζης, ὁ δὲ ἤδη πρῶτος διδάσκαλος, ὡς διὰ τὸν γάμον μηδόλως ταύτης μετέχων, ἀπολαμβάνέτω κατ' ἔτος, πρὸς τῷ ἐτησίῳ μισθῷ, καὶ πεντακόσια γρόσια εἰς βοήθειαν τῶν πρὸς τροφήν αὐτοῦ κατ' οἶκον δαπανημάτων, καθ' ἑκά-

στην τετραμηνίαν ἀνὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα καὶ ἐξ γρόσια καὶ ἄσπρα ὀγδοήκοντα· ι') δὲ, τὰ μὲν ἐν ἔθει καὶ ὠρισμένα δαπανήματα καθ' ἑαυτοὺς οἱ ἐπίτροποι ποιήσονται, τὰς δὲ μὴ ὠρισμένας μηδὲ κοινῇ δεδομένας περὶ τὴν σχολὴν δαπάνας μηδόλως ἐξέστω τοῖς ἐπιτρόποις ἐφ' ἑαυτῶν ποιεῖσθαι, πρὶν ἂν ἀνακοινωσάμενοι συναινοῦντας παραλάβωσι καὶ τοὺς ἀεὶ ἐφόρους· καὶ ἑκάστου ἔτους α' ἀπριλλίου, μηδὲν ὑπερθέμενοι, λόγον διδύτωσαν ἐπὶ συνόδον διὰ καθαρῶν καταστίχων, παρόντων καὶ τῶν προκριτωτέρων χριστιανῶν τῶν ρηθέντων δύο ρουφετίων, περὶ τῶν προσόδων καὶ δαπανημάτων τῆς σχολῆς· τῶν δὲ προσόδων, ἀφαιρεθέντων τῶν δαπανημάτων, αἱ καταλειπόμεναι, εἰ οὕτω τύχοι, καὶ ὅσα περ ἂν τοῦ λοιποῦ προσγένηται κάκεινα, προστιθέμενα τῷ ρηθέντι συνοδικῷ καταστίχῳ, ἐπιτραπήσεται τοῖς ἐπιτρόποις, ἐφ' ᾧ ὁμοίως τοῖς προτέροις τε καὶ ἀρχαίοις τοκίζεσθαι τε καὶ φυλάττεσθαι· ια') ἡ τῶν ὑποτρόφων μαθητῶν ἀποκατάστασις καὶ ἡ δι' ἀμέλειαν ἢ κακοήθειαν αὐτῶν ἀποβολὴ ἰδία ἔστω τῶν ἀρχιερέων ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου διδασκάλου, μηδενὸς ἄλλου ἀντεπεισάγοντος τὸν οὕτως ἀποβληθέντα· ιβ') δὲ καὶ τελευταῖον, ὅσοι περ ἂν τῶν μαθητῶν ἀναφανῶσιν ἐπιδεδοκότες μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι, κόσμιοι δὲ τοῖς ἡθεσι καὶ ἀξιοί, τούτοις προκείσθω ἀνελέσθαι γέρα καὶ ἄθλα, τοῖς μὲν ἐκ τοῦ βήματος ἐπαρχίας τὰς προσηκούσας, γνώμη κοινῇ καὶ διὰ ψήφων κανονικῶν, τοῖς δὲ λαϊκοῖς ἐπιδιδόσθω γράμματα τῶν ἀρχιερέων ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου διδασκάλου, ἀποδεικτικὰ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν καὶ κοσμιότητος, καθ' ἃ εἰς ὑπουργίας προαχθήσονται αὐθεντιῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἀξιωθήσονται ὠφελείας καὶ τιμῆς τῆς προσηκούσης. Ὅρους οὖν τούτους περὶ τῆς κοινῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ταύτης σχολῆς, γνώμη κοινῇ, τεθειμένους, ἔδοξε κρατῦναι καὶ ἐπικυρῶσαι καὶ διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου πατριαρχικοῦ συνοδικοῦ σιγγιλλιάδους ἐν μεμβράναις γράμματος. Καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τάδε· α') μὲν ἵνα ἐς ἀεὶ διαμένη συνοδικὸν κατάστιχον περὶ πάντων τῶν προσόντων εἰς τὴν σχολὴν ὅσα τε καὶ παρ' οὐτινος ἂν δεδομένα ᾧσι· β') δὲ ἵνα ᾧσιν ἐπίτροποι τῆς

σχολῆς, δύο μὲν ὡς παρὰ τοῦ αἰὲ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου ἀρχιερεῖς οἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων παιδείας μετεληφότες, δύο δὲ ἄρχοντες ὡς παρὰ τῆς πανεκλάμπρου καὶ εὐγενοῦς χορείας, δύο δὲ ὡς παρὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει δύο εὐλογημένων ρουφετίων, γουναράδων καὶ τζεβαερτζίδων, ἔφοροι δὲ καὶ ναζήριδες ἐπ' αὐτοῖς ὅ,τε αἰὲ οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ ὁ αἰὲ διερμηνευτὴς τῆς κραταιᾶς βασιλείας· γ') δὲ, τὰ τῆς σχολῆς χρήματα διδόνθωσαν ἐπὶ τόκῳ, μὴ μέντοι παρὰ ἐμπορίοις ἢ ἄλλοις τισὶν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐπαρχίας ἀρχιερέων· δ') δὲ, διδάσκαλοι καθεστῶτες ὡς τρεῖς, πρῶτος, δεύτερος, καὶ τρίτος, ὁ μὲν πρῶτος τῇ αἰρέσει καὶ συναινέσει τῶν ἐφόρων καὶ ἐπιτρόπων, οἱ δὲ λοιποὶ δύο τῇ συναινέσει καὶ αἰρέσει τῶν τε ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου διδασκάλου, ὅστις, ἐπειδὴν ἀποκαταστή, ἔστω καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἐπιτρόπων καὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνους δυνάμενος· ε') δὲ, ἵνα παρατρέφονται εἰς τὴν σχολὴν ταύτην δυοκαίδεκα μαθηταί, οἱς τισὶν ἂν πένησι καὶ ἀπόροις οὖσιν εὐφυῖα τε καὶ ἐπιμέλεια περὶ τὰ μαθήματα ἐμφαίνηται, καὶ οἱοὶ ὑπὸ ἐγγυηταῖς ἀξιοπίστοις ἐγκαρτερῆσαι τοῖς μαθήμασιν ἐπιμελῶς ἄχρις ἂν οἱ ἐπίτροποι ἀρχιερεῖς καὶ ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἀπολύσωσιν αὐτοὺς ὡς ἱκανῶς τῆς παιδείας μετασχόντας καὶ μαθήσεως· οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν τῆς σχολῆς προσόντων ἀπολαμβάνωσι τὰ πρὸς τροφήν καὶ ἐσθῆτα, ὅπως ἂν κοινῇ δόξῃ, ἐπὶ τὴν κοινοβιακὴν φοιτῶντες τράπεζαν· ς') δὲ, αἱ τῆς σχολῆς ὁμολογίαι ἐπὶ τοῦ γκιαργκιρίου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν σιδηρῷ κιβωτίῳ διαφυλάττωνται, ὑπὸ κλειδί καὶ σφραγίσιν, ὧν τὰς μὲν σφραγίδας ἐπιθήσουσιν αἰὲ οἱ ἐπίτροποι ἀρχιερεῖς, τὴν δὲ κλεῖν παραλήψονται οἱ ἐκ τῶν εἰρημένων ρουφετίων ἐπίτροποι· ζ') δὲ, οἱ ἐπίτροποι, ἰδίως δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἐπιμελῶνται καὶ διερευνῶσι τὰ περὶ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι] ἐπιδόσεως τῆς σχολῆς, κοινῶς δὲ σύμπαντες παραλαμβάνωσι μὲν τὰς προσόδους, ποιῶνται δὲ τὰς εἰρημένας ἤδη δαπάνας, τὰς τε ἄλλας καὶ τὰς εἰς μισθοὺς καὶ τροφὰς διδασκάλων καὶ μαθητῶν· η') ἐπεὶ δὲ πολλάκις διὰ κατασκήψαντα λοιμὸν, ἀπορία συνοικίας, διεσπάρησαν μὲν τῇδε κάκεισε διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, διέλιπε δὲ καὶ διεκόπη ἡ τῶν μαθημάτων παράδοσις, ὡς ἂν τοῦ λοιποῦ μὴ τοιοῦτόν τι

γίγνηται, ἐπιμελῶνται κοινῶς καὶ τούτου οἱ ἐπίτροποι, ὅπως πρὸς τὰς τοιαύτας χρείας ἀποδεδειγμένη ἔσται μετοίκησις τῆς σχολῆς ἀσφαλῆς τε καὶ ἐπιτηδεῖα· θ') δὲ, οἱ διδάσκαλοι ἀποφέρωσι κατ' ἔτος καὶ διδασκάλια, ὁ μὲν πρῶτος γρόσια χίλια πεντακόσια, ὁ δὲ δεύτερος χίλια, ὁ δὲ τρίτος πεντακόσια, καὶ τούτων δοθήσονται αὐτοῖς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, καθ' ἐκάστην τετραμηνίαν ἀρχομένην, ἄνευ τινὸς ἀναβολῆς, μετέχωσι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι πρὸς τῷ μισθῷ καὶ τῶν εἰς τροφήν ὠρισμένων, οἱ μὲν δύο ὑποδιδάσκαλοι τῆς κοινῆς τοῦ κοινοβίου δηλονότι τραπέζης, ὁ δὲ ἤδη πρῶτος διδάσκαλος, ὡς διὰ τὸν γάμον μὴ μετὸν αὐτῷ ταύτης, ἀπολαμβάνη κατ' ἔτος, πρὸς τῷ ἔτησίῳ μισθῷ, καὶ πεντακόσια γρόσια πρὸς βοήθειαν τῶν πρὸς τροφήν αὐτοῦ κατ' οἶκον δαπανημάτων, καθ' ἐκάστην τετραμηνίαν ἀνὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἕξ γρόσια καὶ ἄσπρα ὀγδοήκοντα· ι') δὲ τὰς μὲν ἔθει καὶ ὠρισμένας δαπάνας ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἐπίτροποι δαπανῶσι, τὰ δὲ μὴ ὠρισμένα μηδὲ κοινῇ δεδογμένα περὶ γῆν σχολὴν δαπανήματα μηδόλως δύνωνται οἱ ἐπίτροποι καθ' ἑαυτοὺς ποιεῖν, πρὶν ἂν ἀνακοινωσάμενοι συναινούντων πειραθῶσι καὶ τῶν αἰὲ ἐφόρων· ἐκάστου δὲ ἔτους ἀπριλλίου α', μηδὲν ὑπερθέμενοι, λόγον διδόντωσαν ἐπὶ συνόδου διὰ καθαρῶν καταστίχων, παρόντων καὶ τῶν προκριωτέρων χριστιανῶν τῶν ρηθέντων δύο ρουφετίων περὶ τῶν προσόδων καὶ δαπανημάτων τῆς σχολῆς ταύτης, ἀφαιρεθέντων δὲ τῶν δαπανημάτων, εἰ τύχοιεν καταλιπόμεναι πρόσοδοι, αὐταί τε καὶ ὅσα περ ἂν τοῦ λοιποῦ προσγένηται, κακεῖνα προστιθέμενα τῷ ρηθέντι συνοδικῷ καταστίχῳ, ἐπιτρέπωνται τοῖς ἐπιτροποῖς ὡς ἂν τοῖς προτέροις τε καὶ ἀρχαίοις τοκίζωνται τε καὶ φυλάττωνται· ια') δὲ, ἡ τῶν ὑποτρόφων μαθητῶν ἀποκατάστασις καὶ ἡ δι' ἀμέλειαν ἢ κακοήθειαν αὐτῶν ἀποβολὴ ἰδία ἔστω τῶν ἀρχιερέων ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου διδασκάλου, μηδενὸς ἄλλου ἀντεπεισάγοντος τὸν οὕτως ἀποβληθέντα· ιβ') δὲ, ὅσοι περ ἂν τῶν μαθητῶν παράσχωνται ἑαυτοὺς ἐπιδεδοκότας μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι, κοσμίους δὲ τοῖς ἡθεσι καὶ ἀξίους, τούτοις προκείσθω ἀνελέσθαι γέρα καὶ ἄθλα, τοῖς μὲν ἐκ τοῦ βήματος ἐπαρχίας τὰς προσηκούσας, γνώμῃ κοινῇ καὶ διὰ κανονικῶν ψήφων, τοῖς δὲ λαϊκοῖς ἐπιδίδωνται γράμματα τῶν ἀρχιερέων ἐπιτρόπων καὶ τοῦ πρώτου διδα-

σκάλου, ἀποδεικτικὰ τῆς ἐπιδόσεως καὶ κοσμιότητος αὐτῶν, καθ' ἃ εἰς ὑπουργίας προαχθήσονται αὐθεντιῶν, καὶ τῆς λοιπῆς ἀξιωθῆσονται ὠφελείας καὶ τιμῆς τῆς προσηκούσης. Ταῦτα μὲν οὖν ὡς κοινῇ δεδογμένα ἐπαναλαμβάνοντες καὶ ἀπαριθμησάμενοι κατὰ κοινὴν αἴτησιν τοῦ γένους ἡμῶν ἐπικυροῦμεν, ἵνα ἔχωσι τὸ κῦρος ἐς αἰεὶ ἀμετάτρεπτον καὶ διαφυλάττωνται πάντῃ ἀπαρασάλευτα. Ὅς, τις δ' ἂν καὶ ὁποῖος τῶν χριστιανῶν, μικρὸς ἢ μέγας, ἱερωμένος ἢ λαϊκὸς, ὁποιασοῦν τάξεως καὶ βαθμοῦ, ἐπιχειρήσῃ ποτὲ ἀνελεῖν καὶ ἀνατρέψαι τὰ ἐν τῷ παρόντι γνώμη κοινῇ τοῦ γένους ἡμῶν καὶ συνοδικῇ ἀποφανθέντα, ἢ ἐν νῷ βάλληται τὴν κατάλυσιν τῆς θείας χάριτι συνεστηκυίας ταύτης σχολῆς καὶ διακώλυσιν τῆς ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιδόσεως, ἢ ὑπὸ εὐφήμους λόγους καὶ προσχηματιζήλου κακοβούλως καὶ κακοήθως τὴν ἀναίρεσιν τοῦ κοινωφελούς τουτουῖ βουλεύσει ἔργου, καὶ ὁ κατ' ἄγνοιαν ἢ ἐκουσίως τοῖς τοιούτοις συγκατατιθέμενος ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικος, καὶ ἔνοχος τῷ ἀσβέστῳ πυρὶ τῆς γεέννης, καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα καὶ τῶν θεομάχων Ἰουδαίων τῶν σταυρωσάντων τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ προκοπὴν μήποτε ἴδοι ἐν οἷς ἐργάζεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἀπεφάνθη καὶ κεκύρωται συνοδικῶς. Εἰς δὲ τὴν περὶ τούτων ἐνδειξιν καὶ διηγετικὴν τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν σιγιλλιώδες ἐν μεμβράναις γράμμα, κατὰ κοινὴν αἴτησιν τῶν προκριτωτέρων τοῦ γένους ἡμῶν, καταστρωθὲν καὶ τῷ περὶ τούτων ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐδόθη τοῖς ἐπιτρόποις τῆς σχολῆς ταύτης.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψγγ', κατὰ μῆνα.

† Νεόφυτος ἐλέφ, Θεοῦ, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Ὁ Καισαρείας Γρηγόριος—† Ὁ Ἐφέσου Σμουήλ—† Ὁ Ἡρακλείας Μεθόδιος—† Ὁ Κυζίκου Ἀγάπιος—† Ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος—† Ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας—† Ὁ Δέρκων Γεράσιμος—† . . .

† Ὁ Ἀρτης Μακάριος—† Ὁ Ἀγκύρας Ἰωαννίκιος—† Ὁ Μελνίκου Λεόντιος—† Ὁ Ἀγχιάλου Φιλόθεος—† Ὁ Βέρνης Φιλόθεος—† Ὁ Ξάνθης Μαθιναῆλ—† Ὁ Πόντης Παῖσιος.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ

Οἱ οἴκοι ἔχοντες ἀκροστιχίδα «Τοῦ . . .»

1. Τῆς πανευφήμου ὁ ναὸς παράδεισος ἐδείχθη, ἐν μέσῳ κεκτημένος φυτὸν ἀθανασίας, τὸ σῶμα ταύτης τὸ σεπτόν. Τούτου οἱ τρυγῶντες καρποὺς τοὺς εὐθαλεῖς συντόμως ἀγιάζονται· δρῶντες δὲ θαυμάζουσιν ὅτι πῶς ὄντα νεκρὸν σῶμα ὥσπερ ζῶντα ἐκδυστάνει τὰ αἵματα, μυρίζουσα πάντας. Διὸ μετὰ σπουδῆς δεῦτε πάντες σὺν ἡμοῖς τῷ ταπεινῷ κεκαθαρθέντι μολυσμοῦ παντὸς περιπτυσώμεθα τοῦτο, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

2. Οἱ μετασχόντες τῶν πολλῶν θαυμάτων καὶ μεγάλων παρὰ τῆς ἀθλοφόρου, καθήσατε ἐνταῦθα· καὶ διαλέξομαι ὑμῖν ταύτης τὴν πατρίδα, καὶ βίον τὸν σεμνόν, θαρρήσας ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν. Χριστιανῆς μητὸς μὲν καθέστηκε Καλχηδόνης· εὐπρεπὴς δὲ τῇ ιδέᾳ καὶ φρόνιμος τῇ ψυχῇ προθύμως πολλὰς πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνας ἐκτελοῦσα ἱλαρῶς τε σὺν τῇ τεκούσῃ τὸν δὲ λυτρωτὴν ὑμνοῦσα καὶ προσκυνοῦσα· καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

3. Ὑπὸ τῆς ἄγαν τοῦ ἐχθροῦ μανίας ἐκτραπέντες, ὁ ἀναξ σὺν τοῖς ὄχλοις προσφέρων τὰς θυσίας τοῖς ἀναισθήτοις καὶ γλυπτοῖς προστάγμασι θέντες, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν Χριστὸν μὴ ὀνομάζεσθαι· Τούτου δὲ τοῦ προστάγματος ἀθέου περιαγγελθέντος καὶ τῇ πόλει Καλχηδόνων κατέλαβεν ὥσπερ νύξ βαθεῖα, ἐν ᾗ ἡ θαυμαστὴ Εὐφημία διαλάμπουσα φαιδρῶς εἰς τὸ μέσον, ὡς περιστερὰ ἀμώμητος καὶ ἀγία· καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

β'. Κανόνες.

Ποίημα Ἀνδρέου ἡγος δ'.

ᾠδὴ α'. Ἀρματα Φαραώ.

Σήμερον πιστοὶ ἐορτάσωμεν φαιδρῶς.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 533—535.

1. Ἄδελον ἐν τοῦ Κρήτης· ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ τῆς ἀγίας ἐκ τοῦ πατριαρχ. τυπογραφείου ἐκ χειρογράφου τῆς κατὰ τὴν Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐν τούτῳ περιέχεται καὶ ἡ β' ᾠδὴ.

γ'. Κανὼν Ἰωσήφ.

ἤχος πλ. β'. οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Ἕμνοις γεραίρω τὴν πανεύφημον κόρην.

ὥδῃ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ.

Ἕμνολογίαις σε θείαις ἀνευφημεῖν.

δ'. Κανὼν Ἰωσήφ.

ὥδῃ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς καθααῖς μαρμαρυγαῖς τοῦ πνεύματος.

ε'] Ἀωνύμου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, Ἐγκωμιάζω τὴν πανεύφημον κόρην.

ς'] Ἀωνύμου.

ὥδῃ α'. ἤχος δ'.

Ἀσώμεν τῷ Κυρίῳ τῷ παραδόξῳ.

ΣΗΜ. Ὁ πρῶτος εὑρεταὶ ἐν τοῖς ἐντύποις Μηναίοις κατὰ τὴν 15' Σεπτεμβρίου· ὁ δεύτερος ἐν τοῖς ἀρχαίοις Μηναίοις, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ πρωτοψάλτου Ἰακώβου ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι.

ζ'] Κανὼν Ἰακώβου πρωτοψάλτου.

ὥδῃ α'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

§

Οἱ γράψαντες τὰ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ δοξαστικά.

1. Δοξαστικὸν ἑσπερινὸν ἤχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Ἡ διηγησμένη ταῖς ἀρεταῖς.

2. Δοξαστικὸν ἀποστιχίων ἤχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω . . . . . ἐγκωμίοις καταστέψωμεν³.

3. Στιχηρὰ τῶν αἰώνων. Ἰωάννου μοναχοῦ.

Ἦχος γ'. Ἰδιόμελα.

1. Ἀθλητικὴν πανηγύριν . . . . . εὐχαριστήριον ὕμνον μελωδήσωμεν³.

2. Ἀληθείας κρατῆρα . . . . . ἀρύσασθε πόμα τῆς ἀναστάσεως μαρτύριον, τῶν ἀπίστων διωκτῆριον, παθῶν καθαρτήριον³.

3. Οἱ τῷ αἵματι Χριστοῦ . . . . . καὶ τῆς ἀειζῶου δόξης³.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Συνεδρία Δύο Σωμάτων. — Τὰ δύο διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα συνεδρίασαν τῇ δευτέρᾳ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐσκεψάντο ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἔργον παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ πληρώματι τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς ἀνακούφισιν τῆς οἰκονομικῆς τοῦ ἱεροσολυμητικοῦ θρόνου καταστάσεως ἐπιδεινωθείσης ἐσχάτως ἐνεκα τῆς ἐνσκηψάσης αὐτοῦ χολέρας.

— Ἐξουχία εἰς Σμύρνην. — Ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης καὶ νομικὸς σύμβουλος τῶν Πατριαρχείων κ. Κωνσταντῖνος Βοντζαλίδης, ὡς βοηθὸς ἐν τῷ ἔργῳ, ὁ συνοδικῶς ἀνετέθη τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Χίου κ. Κωνσταντίνῳ, ἀναγκαζομένῳ ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, χάριν τῶν ἐφισταμένων ἐορτῶν.

— Μητρόπολις Φιλαδελφείας. — Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας κ. Λεοντίῳ τηλεγραφικῶς ἐστάλη διαταγὴ νὰ σπεύσῃ εἰς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὀρθοδόξων Κολῶν (Κούλων) δι' ἀποστολῆς ἱερέων καταλλήλων, καθὰ καὶ διὰ γράμματος οὗ πρὸ πολλοῦ συνεστήθη αὐτῷ, συνοδικῇ ἀποφάσει.

— Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή. — Γνωσθέντος ὅτι σπουδάζει χρηματικὰ δόσεις καθυστεροῦνται τῇ ἐν Χάλκῃ ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἀποστέλλονται πατριαρχικὰ γράμματα, τὴν ὀφειλὴν μὲν ἐκάστου ὑπομνήσκοντα, συνιστῶντα δὲ τὴν εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς ἀποστολὴν τῶν ὀφειλομένων. Ἡ ὑποστήριξις τῆς ἱερᾶς ταύτης Σχολῆς ἐπιβάλλεται πᾶσι μὲν, ἰδίᾳ δὲ τοῖς ἐγγύθεν ἐκτιμῆσαι τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ἀπὸ ἐξηκονταετίας σχεδὸν ἐκθρεψάσης καὶ παιδευσάσης τοὺς εἰς ἔργον διακονίας κληθέντας κήρυκας καὶ ποιμένας τῆς ὀρθοδόξου καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

— Χριστιανικὰ κειμήλια μονῆς Σωσίνου. — Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς τρίτης, ἀναγνωσθείσης ἐκθέσεως τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ξανθοπόλεως κ. Ἰωάννου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνετείλατο τῷ ἡγουμένῳ τῆς ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Σωσίνου ὅπως περισυλλέξας ἀποστείλῃ εἰς τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις χριστιανικὸν ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον πάντα τὰ ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ περιωθέντα χριστιανικὰ κειμήλια.

— Ἐπιτροπὴ μοναστηριακῶν κτημάτων. — Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἀνετέθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου νὰ συντάξῃ νέον Κανονισμόν, ὃς ὑποβληθῇ πρὸς συζήτησιν καὶ κύρωσιν εἰς τὰ Δύο Σώματα. Τῇ Ἐπιτροπῇ ταύτῃ ἀνατίθεται ἡ τε ἐξασφάλισις τῆς κτηματικῆς, ἐκκλησιαστικῆς τε καὶ μοναστηριακῆς, περιουσίας τῶν ἐν τῷ κλίματι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἱερῶν μονῶν, ὡς καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν ἱερῶν τούτων σεμνείων. Ἐνεκρίθη δ' ἵνα, μέχρις ἐπιψηφίσεως τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς, ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων σκέπτηται καὶ ἀποφασίζῃ ἐπισήμως ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων τῶν παραπεμπομένων αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οὗ ἐστὶν ἐξάρτημα· ζητήσῃ δ' ἀπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡ Ἐπιτροπὴ, διὰ τοῦ Συμβουλίου, τὴν ἀποστολὴν ἐγκυκλίων ταῖς ἱεραῖς ἐκασταχού μοναῖς, διατασσομέναις ὅπως ἀποστείλωσιν ἀπολογισμοὺς τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν διαχειρίσεως.

2. Σώζεται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 42 Δ λαυριωτικῷ χειρογράφῳ, καὶ ὃν ὁ ἀείμνηστος Βαρθολομαῖος ἀποκαλεῖ γλαφυρώτατον καὶ ἀρμονικώτατον.

3. Ἡ διάφορος γραφὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 156 Ε ἀρχαίου Λαυριωτικοῦ κώδικος.

— *Ἐπισκευὴ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Οἱ ἐνταῦθα διαμένοντες ροδοπολῖται, τεκμηριούντες τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀνασυστάσει τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ροδονόλεως, συνέλεξαν δι' ἐράνου λίρας τουρκικὰς 20 ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν, ἐπιδοθείσας τῇ Α. Θ. Π. — Ἀνὰ μίαν λίραν γαλλικὴν ἀπέστειλαν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὁ πανοσιολογ πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκηδόνος κ. Γερμανὸς Ἀναστασιάδης καὶ ὁ ἐν Βραίλα ἀξιότιμος κ. Ι. Ἀποστολίδης.

— *Ἐπιτροπὴ ἐράνων.* — Μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐράνων τῶν ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διαρκοῦς ἐπιτροπῆς ὡνομάσθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ὁ ἀξιότιμος κ. Θεόφιλος Χρυσοστόμου, ἀντικαθιστῶν τὸν ὑποβαλόντα παραίτησιν κ. Ξενοφῶντα Σιδερίδην.

— *Κοινοτικὰ Βλάχας.* — Ἐν τῇ προχθισινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ (11 ἰσταμένου) τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὑπ' ὄψιν ἔλαβε τὴν ἀπὸ 20 νοεμβρίου παρελθόντος αἰτησιν ἐνοριτῶν Βλάχας περὶ ἀνακλήσεως προτέρας ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐγκρινάσης τὴν ἐν τοῖς πράγμασι παραμονὴν ἐπὶ ἐν ἔτος ἔτι τῶν ὑφισταμένων ἐν Βλάχα κοινοτικῶν ἀρχῶν. Κατὰ τὴν ἐπὶ ταύτης διάσκεψιν καὶ μετὰ τὴν ἱστορικὴν ἀνέλιξιν τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς ὑπεστάσης κοινοτικῆς ἐν Βλάχα καταστάσεως, ἐξηκριβώθη ὅτι, γενομένης πέρις κανονικῆς ἐκλογῆς, συνῶδα τοῖς ὑπάρχουσιν ἐκλογικοῖς καταλόγοις, τὰ μέλη τῆς ἐκλογεῖσης ἐπιτροπῆς παρητήθησαν ἀλληλοδιαδόχως, οὕτως ὥστε ἡ ὅλη διαχείρισις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς ἐνορίας ταύτης περιήλθεν εἰς δύο πρόσωπα μόνον, ὧν τὸ ἐν ἀπῇ ἐν Εὐρώπῃ, τοῦθ' ὅπερ, καὶ λόγῳ τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ κοινότητι ἀναθρασμοῦ καὶ κατόπιν τῆς ἐπιτοπίας ἐξετάσεως τῶν αὐτοῦ πραγμάτων ὑπὸ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, ἤγαγε τὸ Συμβούλιον εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ περὶ διορισμοῦ ἐξ ὀφφικίου ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνοντο καὶ δύο τῶν ὑπὸ τῆς κοινότητος ἐκλεγέντων, ὧν ὁ εἷς, ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου συναδέλφου αὐτοῦ καθὼς καὶ ὑπὸ τῆς ἐφορίας, ὑπέβαλε παραίτησιν γενομένην μὲν δεκτὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, συνέπειν δ' ἔχουσιν τὴν ἀντικατάστασιν τῶν παραιτησάμενων τὴν ἀρχὴν, δι' ἐτέρων. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς οὕτως κατάρτισθαι καὶ συμπληρωθείσης ἐπιτροπῆς, τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα Βλάχας εἰσῆλθον εἰς πορείαν αἰσίαν καὶ λυσιτελεῖ τοῖς συμφέρουσι τῆς ὁρθοδόξου ταύτης κοινότητος, καὶ ἡ λυσιτελεῖς ὑπηρεσία τῶν ἐξ ὀφφικίου διορισθειῶν ἀρχῶν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀποδοχὴν αἰτήσεως ἐνοριτῶν περὶ παραμονῆς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν ἰδίων ἐνοριακῶν ἀρχῶν ἐπὶ ἐν ἔτος ἔτι, τοσούτω μᾶλλον ὅσω τῶν πλημμελῶς κατηρητισμένων ἐνοριακῶν καταλόγων ἡ ἀναθεώρησις δέον ἵνα γένηται σύμφωνα τῇ κατὰ νόμον προθεσίμᾳ, ἐνῶ καὶ ἡ ὑπάρχουσα κοινοτικὴ ἀνωμαλία, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν τελευταίως ἀνερχθέντων ἐνοριτῶν, ἐθεωρήθη δικαιολογοῦσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποφυγῆς συγκλήσεως ἐνοριακῆς συνελεύσεως, τὸ Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι, μετὰ ταῦτα πάντα, οὐδεὶς εὐλογόφανής ὑφίσταται λόγος περὶ ἀνακλήσεως τῆς προτέρας αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐνέκρινε τὴν ἐμμονὴν αὐτοῦ ἐν τῇ προγεγονούᾳ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποφάσει, ἀπορριπτομένης τῆς αἰτήσεως, δι' ἧς ἐξητεῖτο ἡ ἀνάκλησις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως αὐτοῦ.

— *Ἐπιτροπὴ ἐλεῶν.* — Ἐπὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὡνομάσθη σήμερον ἐπιτροπὴ ἐλεῶν, διανεμηθησομένων ἐπὶ

ταῖς σεπταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγεννῶν, ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Λιτίτζης καὶ Ἡλιουπόλεως καὶ τοῦ ἀξιότιμου κ. Ἑμμ. Ρακτιβάν.

— *Δικαιώματα Ἐθνικοῦ Ταμείου.* — Γνωσθέντος ὅτι τινὲς τῶν ἐκλογεῖσων ἐπιτροπῶν ἔλαβον κατοχὴν τῶν ἀξιομάτων, δι' ὧν περιεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐνοριακῶν συνελεύσεων, πρὶν ἐκδοθῇ τὰ νομιμωμένα πατριαρχικὰ γράμματα τὰ κυροῦντα τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν, τὸ Συμβούλιον ἀπεφάσισε σήμερον ὅπως μηδεμία τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐφοριῶν ἐγκαθιδρυθῇ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ταύταις πρὶν καθιερθῇ τὰ κεκαנוνισμένα δικαιώματα τοῦ Ἐθν. Ταμείου καὶ συνεπῶς ἐκδοθῇ τὸ πατριαρχικὸν γράμμα· διέταξε δ' ἅμα ὅπως οἱ παρὰ τὰ θεσπισμένα καταλαβόντες τὴν ἀρχὴν ἀπομακρυνθῶσιν αὐτῆς.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ σύμβουλος τῆς ἐνταῦθα βελγικῆς πρεσβείας, κόμης Φρειδερίκος Jehay, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. — Τῇ τρίτῃ ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας Στέφανος βέης Μουσούρος συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ, εὐχαριστήσας διὰ τὰς ἐγκαίρως διαδιδασθείσας αὐτῷ πατριαρχικὰς προσρήσεις ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτοῦ. — Χθὲς δὲ τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἀνακτορικὸς ἀρχιτέκτων Ἰω. βέης Ἰωαννίδης. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκε χθὲς τὴν ἐπίσκεψιν τῇ Α. Ἐξ. τῷ Στεφάνῳ Μουσούρῳ βέῃ αὐτοπροσώπως.

— *Ἐπίσεβεις δωρεαί.* — Ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ἀπέστειλαν ἐσχάτως τῷ σεβασμ. αὐτοῦ προέδρῳ μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρῳ ἀνὰ 15 λίρας γαλλικὰς ἡ εὐγενεστάτη κυρία Ἐλένη Γ. Ζαρίφη καὶ ὁ ἐρίτιμος κ. Κ. Ἡλιάσκος, τεκμηριούντες οὕτω τὴν ἐκτίμησιν, ἣν τρέφουσι πρὸς τὸν κοινωφελῆ τοῦ समाλείου τούτου σκοπόν.

— *Ἐπέτειοι ὁνόματος.* — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης διεβίβασε χθὲς τὰς συγχαρητήριους αὐτοῦ προσρήσεις διὰ τοῦ δευτερεύοντος κ. Παρθενίου τῷ ἀξιότιμῳ ἱατρῷ κ. Σπυρίδωνι Ζαχισαίανφ καὶ τῷ ἐλλογίμῳ κ. Σπυρίδωνι Καραγιαννίδῃ, διευθυντῇ καὶ ἀρχισυντάκτῃ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», ἄγουσι τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτῶν ἐορτὴν· τηλεγραφικῶς δὲ τῷ ἐν Νεοχωρίῳ μακκρ. πατριάρχῃ πρώτῳ Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδωνι καὶ τῷ ἐν Μακροχωρίῳ Σπυράκῃ Λαζαρίδῃ ἐφέντη.

— *Ἐνοριακῶν ἐκλογῶν ἐπικύρωσις.* — Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐν τῇ σημερινῇ διοικητικῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, ἐκύρωσε τὰς ἐκλογὰς ἐφοριῶν καὶ ἐπιτροπῶν Μεγάλου Ρεύματος, Βαφειχωρίου καὶ Κοιμήσεως Διπλοκιοιῶν — τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἱερῶν ναῶν Ἀγίου Μηνᾶ Ὑψωμαθείων καὶ Κοιμήσεως Μουχλίου — καὶ τὴν ἐκλογὴν τριῶν μελῶν τῆς ἐφορίας τῶν ἡνωμένων ἐκπαιδευτηρίων Κοντοσκαλίου — Ἡ αἰτήσις ἐνοριτῶν τινῶν τοῦ Φερίκιοι, ζητούντων τὴν ἐκλογὴν νέων ἐφόρων καὶ ἐπιτροπῶν ἀπερρίφθη. — Ἡ ἐκλογὴ μόνον ἐπιτροπῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Σαρμασικίου διετάχθη ἵνα γένηται τῇ μεθεπομένη κυριακῇ. — Τῇ ἐξελεγκτικῇ Ἐπιτροπῇ τῶν κοινοτικῶν λογαριασμῶν Τζιβαλίου ἐδόθη ἐντολὴ νὰ ἐξελέγῃ οὐχὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ τελευταίου ἔτους, ἀλλὰ καὶ τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ὅσων οἱ ἰσολογισμοὶ μένουσι ἔως ἀνεξελεγκτοί. — Προκειμένου δὲ περὶ ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν ὑπομνησθήσεται ἀρμοδίως προϊσταμένοις τισὶν ὅτι οἰανδήποτε μεταβολὴν προσωπικὴν ἐν ταῖς Ἐπιτροπαῖς ταύταις δέον νὰ υποβάλλωσι διὰ τῆς νομίμου οδοῦ, ἵνα πρότερον λαμβάνῃ γνώσιν τῶν παραιτήσεων τούτων τὸ Συμβούλιον καὶ οὕτως ἀποφασίζῃ τὰ δέοντα.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Ζαχαρίας Κουρατζόγλου, τέως ἔμπορος, ὁμώμενος ἐκ Κόκεσαρ τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὑπὸ ὀθωμανῶν, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μετὰ μεσημβρίαν μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Μαρίας Ζαχαρίου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοικοῦ Φερίχιοι Κωνσταντινουπόλεως τὰ εἰσὶν ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 δεκεμβρίου 1902. 1

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Σωτήριος Ἀναστασίου, ὑπὸ ὀθωμανῶν τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Δάρδα τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 5ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Κωνσταντίνου κατοικοῦ Κορυτσᾶς, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 12 Νοεμβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

Τ. Σ.

Ὁ Γραμματεὺς

2

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΩΡΟΛΟΓΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Σπύρος Ἀντωνίου Καραμπίνα, ὑπὸ ὀθωμανῶν, τέως μὲν κάτοικος Κορυτσᾶς νῦν δὲ ἀγνώστου δια-

μονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 4ην τουρκιστὶ τῆς ἡμέρας μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Βασίλως Δημητρίου κατοικοῦ Κορυτσᾶς, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 22 Νοεμβρίου 1902. 2

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Παναγιώτου Κατούντη, ὑπὸ ὀθωμανῶν, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 5ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σοφίας Σπυρίδωνος Ἠλίας Στρατομπερδά κατοικοῦ Κορυτσᾶς, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 1 Νοεμβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ 2

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Σοφία Νικολάου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος καταγομένη ἐκ Λόγ τῆς περιφέρειας Βακοῦ (Ρωσσίας), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως ἐντὶς ἐξήκοντα καὶ μιᾶς (61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ ἐν Κίῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Κανλὴ ὁγλοῦ, χριστιανοῦ ὀρθόδοξου, κατοικοῦ Ὁρτάχιοι (Βιθυνίας), ὑπηκόου ὀθωμανοῦ ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου θεωρηθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐφημερίδων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Ὁρτάχιοι (Βιθυνίας), τῇ 30 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικαίας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ 3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Ἰωακείμ Χαραλάμπος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπὴκοος ὁθωμανὸς καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτουτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Ἰωακείμ Χαραλάμπος, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ κατοίκου Φαναρίου ἐπὶ διαζεύξει, ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρεῖς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

2

Ὁ Γραμματεὺς
ΑΡΜΟΔ. Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΑΜΑΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Τάσχος Χρήστου, ὑπὴκοος ὁθωμανὸς, τὸ ἐπάγγελμα νυκτοφύλαξ, ὁμώμενος ἐκ Δαρμύτσας τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης, τέως κάτοικος Τσατάλτσας τῆς ἐπαρχίας Δράμας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον περὶ ὥραν τρίτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδοσίας Μαργαρίτου Τσεσμετζῆ ἐπὶ διαζεύξει.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθῇσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων[ι]πόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

Ἐν Δράμα, τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

2

Ὁ γραμματεὺς
Ἀρχιδιάκονος Θεμιστοκλῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7871.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ. 4103 καὶ ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀννίκας Χρ. Σάββα, τὸ γένος Δημητρίου Βοσκουδάκη, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν (Σαμαντζῆ σοκάκ) ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὕφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Χρήστου Σάββα,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν τῷ Χρήστῳ Σάββα τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια καὶ δέκα (ἀριθ. 310), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθιμῆρον.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 6 Νοεμβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

3

Ὁ Γραμματεὺς
ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ σὺν τῇ λήξει τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐστὶν ἀνάγκη, ἵνα γένηται ἡ ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐνοριῶν, τῶν λαμβανουσῶν τὰ ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ἐκδιδομένα «Εὐαγγελ. διδάγματα», παρακαλοῦνται αἱ καθυστεροῦσαι χρήματα ἢ φυλλάδια ἐνορίαί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως σπεύσωσι νὰ ἐκκαθαρίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν, μέχρι τῆς 31 τοῦ παρόντος μηνός.

Ἐκ τοῦ γραφείου.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902573

НБ ОНУ

1918

Ж. III. 726655